



# Lord Ruster

*genaamd*  
*Raffles*  
*Nieuwe Avonturen*

**DE GROTE ONBEKENDE**

DE ONTVOERDE FILMSTER

N° 2669



WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.



Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)  
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt  
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam  
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

---



---

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

---

## DE ONTVOERDE FILMSTER

### HOOFDSTUK I.

#### HET LAND VAN DE ONBEGRENSDE MOGELIJKHEDEN

Charles Brand keek op van zijn werk, dat bestond uit het bestuderen van een heel klein vlekje, dat er uitzag als een modderspatje. Hij had het nu zorgvuldig met een glazen staafje uitgesmeerd en laten drogen op een zuiver, vierkant stukje glas, dat hij onder het oculair van een microscoop had geschoven.

De man, die aan het andere eind van de tafel zat had een eigenaardig grommend geluid laten horen.

Zijn gezicht stond strak en zijn ogen hadden een harde, bijna wilde uitdrukking.

Het waren grijze, grote en strenge ogen, nu eens helder als glas, dan plot-

seling weer dof en ondoorgrondelijk.

— Zei je iets, Edward? vroeg Charles Brand, zonder op te kijken, draaiend aan de stelschroef van het kostbare instrument.

— Ik geloof het wel, Charles, klonk het een beetje geïrriteerd.

Brand gaf geen antwoord, maar zijn ogen gingen van het harde, bleke gezicht naar de krant, die John Raffles in zijn hand hield en die net op zijn knie was gezakt. Het was de «Manchester Guardian».

— Je hebt natuurlijk iets gelezen, dat je dwars zit. Wat is het?

— O, het worát tegenwoordig mis-



schien niet eens meer als iets bijzonders beschouwd, antwoordde Raffles bitter. Luister toch maar eens. Het kan misschien nuttig zijn als je het weet. Ik las daar net een klein uittreksel uit een rapport van Edward Dean Sullivan. Hij bekleeft een zeer belangrijke positie, en zijn rapport, dat moet je wel in gedachten houden, is niet een gewone beschouwing, maar het is een officieel stuk, een document, dat hij aan de Regering heeft moeten uitbrengen. Laat ik je eerst even vertellen wie en wat Sullivan is. Zijn titel is hoofdinspekteur, en hij staat aan het hoofd van de speciale commissie van de Geheime Dienst van de Amerikaanse Regering, die uitsluitend strijd levert tegen ontvoeringen. De zogenaamde kidnapping. En luister nu goed naar wat die man, die uit de aard van de zaak over alle gegevens beschikt, te rapporteren heeft.

Raffles had de krant weer gepakt, zocht even en ging verder:

— Het rapport beslaat een tijdsduur van drie jaren. Welnu, in die korte tijd zijn er 2.500 gevallen van kidnapping aangegeven. En bedenk wel, dat misschien het vijfvoud van alle ontvoeringen, die gerapporteerd zijn, werkelijk heeft plaatsgehad, maar door de slachtoffers niet zijn bekend gemaakt om diverse redenen, die dikwijls moeilijk te appreciëren zijn.

— Dat klinkt wonderlijk, merkte Brand op, nu en dan schuin naar zijn modderspatje loerend.

— Wonderlijk? Vreselijk, Charles, zei Raffles dof. Ja, het zou zelfs bijna ongelovig klinken, als het niet was vastgelegd in een officieel rapport. De volgende dingen zal ik je er eens uit voorlezen, die zijn voor ons misschien van belang.

— Voor ons? herhaalde Brand langzaam.

— Ja, voor ons, Charles. Ik verzeker je, dat dit hier belangrijker is dan je onderzoek van het druppeltje hazenbloed, dat ik je heb toevertrouwd in verband met die geheimzinnige moord op Mary Duplex.

— Ik luister, zei Brand, en hij scheef

met een vastberaden gebaar de microscop opzij, die hij pas kort geleden had aangeschaft.

— Het doel van die ontvoeringen is je natuurlijk duidelijk. Het is om geld te doen. Zij worden uiterst zorgvuldig door specialisten voorbereid, als ik mij zo mag uitdrukken, die lid zijn van een bende, gewoonlijk in Chicago gevestigd waar dan het « Hoofdkantoor » is, maar die haar vertakkingen heeft in heel Amerika. Soms gaan er maanden voorbij met het bestuderen van de gewoonten van het gekozen slachtoffer, dat natuurlijk in alle gevallen rijk is of rijke familie heeft, in staat om de hoge losprijs te betalen. Hoeveel van die benden er zijn, is niet precies bekend, maar er zijn er heel wat. En zij treden zo brutaal op, hetgeen maar al te duidelijk verklaart, hoe zij iets van de politie aantrekken. Sullivan erkent dat in zijn rapport ruiterlijk.

— En dat wonder, heet nu politie, merkte Brand schouderophalend op.

— Zeg dat wel. In alle grote steden van Amerika hebben die ontvoeringen plaats. En soms gaat het om zeer hoog geplaatsten. Sullivan rapporteert bijvoorbeeld, dat het maar een haar gescheeld had of de bandieten hadden niemand minder, dan generaal Dawae, ontvoerd. Het plan lekte echter uit en werd bijtijds verhinderd.

— Ongelooflijk! riep Brand uit en het modderspatje werd langzamerhand vergeten.

— Ik wist wel, dat je er belang in zou gaan stellen, antwoordde Raffles droogjes. Aan romantiek ontbreekt het overigens niet. In hun zogenaamde Centrale hebben de schurken, die het lafste beroep uitoefenen wat er maar te bedenken valt, echte folterkamers ingericht, met pijnbanken en alles. Voor een deel beschouwt men die gruwelijke decors als middel om schrik aan te jagen, maar al te vaak, helaas zijn zij in de praktijk gebruikt. In verband hiermee, moet ik je even wijzen op het geval van Vincent Coll, zelf een bendeleider, een zogenaamde « Kidnapper », die door een concurrerende bende ontvoerd



werd, en die men later met uitgerukte tong en een ingeslagen schedel terugvond in een telefooncel.

— Afschuwelijk!

— Ja, zo gaat het bij die heren. Om geld draait alles, voor geld zijn alle middelen goed. En nu nog dit over Hollywood. Geen ster van naam is daar meer veilig. De woonhuizen van Doris Lonka, van Rubrij, Joan Starlet, Margij Croft en anderen, zijn herschapen in ware forten, nu en dan, als er weer geruchten gaan over ontvoeringen, worden de lijfwachten geregeld verdriedubbeld.

— Wat een toestanden. De galg is te goed voor dat ontuig! riep Brand, de vuisten ballend.

— Ik ben blij, dat ik je zo spontaan zie reageren, Charles!

— Waarom? vroeg Brand.

— Omdat wij er heen gaan, antwoordde Raffles rustig.

— Is je dat ernst? Midden in ons onderzoek naar de oorzaak van Mary Duplex' dood?

— Ons onderzoek kan haar niet meer levend maken, Charles.

— Maar het kan de schuldige aan de galg brengen.

— Daar zijn nog veel meer schuldigen. Daar is strijd, daar is iets te doen!

— En daar is ook levensgevaar, Edward. Weet wel, dat wij daar de strijd zouden aanbinden tegen wezens, erger dan wolven, bloeddorstiger dan tijgers, wreder dan gieren.

— Ik denk aan het geval van de Staffords, ik word nog razend als ik terugdenk aan die vreselijke dagen. Een gemenere, laffere misdaad is niet te bedenken.

— Wij gaan, Edward, als je wilt, zei hij eenvoudig. En ook hij stond op, om het kostbare apparaat zorgvuldig weg te sluiten en alles klaar te gaan maken, want hij wist uit ervaring dat Raffles, eenmaal opgezweept om bepaalde misstanden recht te zetten, geen rustig ogenblik meer had, voor hij was begonnen.

— Wanneer? vroeg hij, de deur van de zware kast sluitend.

— Als het kan morgen. Zijn onze pa-

pieren in orde?

— Alles in orde. Ik heb zelfs drie stellen. Hoe gaan wij?

— Wel, natuurlijk met het vliegtuig, Charles. Hoe vlugger wij er zijn, hoe eerder wij kunnen aanpakken.

— En het zal er heet toegaan. Henderson nemen wij natuurlijk mee?

— Dat spreekt vanzelf. Zijn enorme kracht zal minder dan ooit gemist kunnen worden. En dat zweer ik, wat de politie niet schijnt te kunnen, dat zal ik proberen te bereiken. Wat een wereld, Charles, waarin zulke dingen mogelijk zijn.

Een ogenblik was zijn gezicht vreemd zacht geworden, maar dadelijk verhardde het zich weer, werd streng; hij greep de krant, die hem op het idee gebracht had plotseling zich te gaan mengen in een ongelijke strijd en zonder nog iets te zeggen liep hij de kamer uit.

Reizen van deze duur en omvang hadden voor Henderson en Brand al lang hun karakter van lastige incidenten verloren. Alles was tot in de kleinste bijzonderheden geregeld, en of het nu om een onderzoekingstocht ging naar de bronnen van de Nijl, een tocht met de duikboot naar het Poolijs, een jacht op groot wild in de binnenlanden van Afrika of wat Raffles noemde een zakenreis naar Amerika, alles lag steeds klaar, de passen, echt en nagemaakt, waren in geheime vakjes te vinden en niets werd aan het toeval overgelaten.

In de wapenkast hingen en stonden de voortreffelijke jachtgeweren, de brownings en revolvers met de benodigde munitie, in het kleine magazijn stonden de blikken eten en noodrantsoenen. Henderson controleerde en onderhield de fourage, Raffles zelf waakte over de kostbare instrumenten die op een luchtreis steeds werden meegenomen, de kaarten lagen in hun vakken, tot op de laatste datum en de jongste ontdekking bijgewerkt, kortom, Bazaine zou hebben kunnen zeggen, maar nu de waarheid: «Uwe Majesteit, er ontbreekt geen knoop en geen slobkous».

Ierdeen was aan het werk gegaan en vervulde zijn taak zonder veel vra-



gen, zonder veel aanwijzingen nodig te hebben.

Het vliegtuig de « Justitia », Raffles' nieuwste constructie, stond op dat tijdstip in zijn eigen hangar op het vliegveld van Croydon. Hangar en machine waren beiden goed afgesloten, en geen onbevoegde zou een blik kunnen slaan op de motor in zijn huis van aluminiumstaal. Alles wat er nodig was hoefde dus slechts met een van de grootste auto's daarheen te worden gebracht.

Verwondering of wantrouwen zou dit echt niet baren, want niet alleen wist men op Croydon, dat Lord William Aberdeen vaak gebruik maakte van zijn eigen vliegtuig, maar ook nam het aantal sportvliegers, vooral in Engeland, en ondanks de tijdsomstandigheden, met de week, zo niet met de dag toe.

Croydon alleen herbergde niet minder dan vierendertig toestellen, waarvan er veel een eigen loods hadden van plaatijzer.

In de nog in de garage staande stationcar van Raffles werden dus diezelfde namiddag de stevige stalen kisten, niet dikker dan enige millimeters, de wapens, de instrumenten, de kaarten en de kleren gedragen.

Natuurlijk wist Raffles wel, dat hij in een stad als Chicago wel niet met een geweer zou hoeven om te gaan en het zelfs niet zou kunnen, maar wie weet wat er zou volgen op dit avontuur, als zij het tenminste overleefden?

Die avond was alles gereed, en de twee mannen bezochten, missehien wel voor de allerlaatste keer, een voorstelling van het Russische ballet van Monte Carlo. Er waren daar een paar leden van de Windsor Club in de aangrenzende loges, maar niemand daarvan zou zeker op het krankzinnige idee gekomen zijn, dat de vice-voorzitter Lord William Aberdeen, die daar zo rustig zat te genieten van die voortreffelijke dansers, op het punt stond, een paar uren later op te stijgen met een vliegtuig, dat zijn eigen werk was, om de strijd te gaan aanbinden met de Amerikaanse onderwereld.

Om half elf gingen de twee vrienden naar huis.

Henderson kreeg zijn laatste orders, de oude Gaston, de kamerbediende, kreeg voor onbepaalde tijd verlof en aanvaardde dit zuchtend, met een soort onderworpenheid.

De kostbare stukken van Raffles' verzameling waren al ingepakt en zorgvuldig in de kelders geborgen en de twee mannen konden dus rustig gaan slapen.

De volgende ochtend stonden zij vroeg op, terwijl een stralende zon in hun slaapkamer kwam schijnen.

Zij kleeadden zich vlug aan, ontbeten met eleren, beschuit en thee, namen afscheid van Gaston, die het huis zou sluiten en de sleutels zou afgeven bij de President van de Windsor Club, zoals steeds het geval was als Lord Aberdeen op reis ging voor lange tijd, en wat later reed de grote stationcar de garage uit, de nog verlaten straten van Londen door en koos de brede weg naar Croydon, dat op ongeveer drie kwartier rijden met een goede wagen van Londen ligt.

Henderson had er in de loop van de vorige avond al voor gezorgd dat het toestel startklaar zou zijn, en er viel dus niets anders meer te doen dan de bagage over te laden.

Raffles moest natuurlijk zijn toestel uitklaren, zoals het reglement voorschreef en noemde Canada als einddoel, te bereiken langs de omweg van de Bering-straat.

Men keek wat vreemd op, maar alles wel beschouwd was het een jachtreis als ieder andere, en Lord William Aberdeen stond nu eenmaal als een zonderling bekend.

Het was half negen in de ochtend, toen de « Justitia » sierlijk opsteeg van de startbaan en dadelijk de neus wendde in westelijke richting.

Raffles die het eerst achter de stuurknuppel zat, liet het toestel onmiddellijk stijgen tot grote hoogte, om het ook zijn grootste snelheid te kunnen geven, zonder dat men dit daar beneden zou kunnen constateren.

Om kwart voor elf vloog de « Justitia » met onverminderde snelheid op een hoogte van drieduizend meter over Ame-



rikaans grondgebied, om half twaalf landde het op het uitgestrekte, braakliggende weiland van de boer Jack Davis, wiens naaste bureu op een uur rijden afstand woonden, en om twaalf

uur was het toestel veilig in een schuur opgeborgen.

John Raffles, alias Lord Edward Lister, kon zijn strijd tegen de Kidnappers beginnen.

---



## HOOFDSTUK II

## BUCK JONES, KIDNAPPER

Er werd « gedraaid » in Hollywood.

Voor de buitenstaander is dat niet zo gemakkelijk te merken, door de enorme uitgestrektheid van de terreinen van de Paramount, waar zelfs een revolutie onder het duizendkoppige personeel zou kunnen uitbreken, zonder dat de stad Los Angeles er veel van zou bemerken.

Niet ver van de zee, en omringd door lage heuvels, lag een plek, pas onlangs geëgaliseerd, waar de timmerlui, stucadoors, behangers en meubelmakers juist de laatste hand hadden gelegd aan een getrouwe nabootsing van het oude Pompei.

Er liep echter een heel vreemd allegaartje door Pompei.

Men zag er Griekse kooplui in korte, gekanteelde, witte gewaden, afgezet met Centurios, krijgshaftig in hun koperen wapenrusting, men zag er senatoren, venters, die vruchten in grote manden droegen, haetaeren, kroegbazen, dik en rood, worstelaars uit de arena, straatgoochelaars, Joden, Egyptenaren en dan verder grote kerels met uilebrillen op, in hemdsmouwen, en met enorme zonnekleppen op, die met opgestroopte mouwen overal rondliepen en in kernachtig Amerikaans, doorspekt met allerlei vaktermen en bargoens, bevelen schreeuwden door geweldige megafoons.

Anderen reden weer rond met heel kleine auto's, staande op de treeplank, en bulderden hun instructies naar een

grote menigte als schapen bij elkaar gedreven, figuranten, die een beetje verbijsterd waren door alles wat zij zagen, veel van hen voor de eerste keer.

Want « De ondergang van Pompei », een nieuwe film, gescript uit het al eerder gebruikte boek van Bulwer Lytton, zou niet minder dan vijfduizend zogenaamde comparses ofwel extra's eisen. Dit getal was nog maar zelden geëvenaard en nooit overtroffen. Het was Cecile de Mille, die had aangedrongen op dit buitensporig grote aantal medewerkers.

De grote, beroemde regisseur, de man van « De Tien Geboden » en van « Het Teken des Kruises » was voorlopig zelf niet te ontdekken. Maar zijn helpers roerden zich des te steviger. En voor de toeschouwer, die hier plotseling over werd geplaatst, moest het wel een uitermate vreemd gezicht zijn, die oude schoonheid, de eenvoud van die kleren en de gebaren, gemengd te zien met een moderne, jachtige drukte, die verwaarloosde brillen en die schetterende megafoons.

Door de hoofdstraat kwam langzaam een voertuig aanrijden, dat leek op een hele grote dikgegeten spin.

Het was het opnameapparaat, geweldig groot, zorgvuldig beschermd door dik schuim plastic overtrokken met zeildoek, en geplaatst op een soort wagenonderstel, gedragen door vier dikke



autowielen, en vervaardigd uit stalen buizen.

Dit spinachtige voertuig kon worden geduwd of ook wel getrokken door een kleine auto, door middel van een trekhaak.

Hoog boven het opnameapparaat heen boog zich een soort stalen hengel met een wel heel wonderlijk aas, de microfoon, afhankelijk aan twee dunne draagkabels, en van onderen met lood verzwaard, om het schommelen zoveel mogelijk tegen te gaan.

De draden daarvan liepen uit in een afzonderlijk kastje, waarin de man van de geluidafdeling zat.

Door middel van een eenvoudige katrol, zoals men ook aan de hengel voor zware vissen ziet, kon hij de microfoon laten dalen of stijgen en naar links en rechts bewegen, zonder dat het voertuig zelf van richting veranderde.

Hij zat in een hermetisch gesloten glazen kast en moest het wel erg benauwd hebben met die zon op de ruiten, want zijn gezicht was nu vuurrood en het zweet liep tappelings langs zijn voorhoofd.

Hij gebaarde van uit zijn hokje heftig tegen iemand, die naast het vreemde voertuig meeliep, maar die hem niet scheen te begrijpen, greep toen de telefoon, waarvan de draden door een dikke gummiring naar buiten liepen, en bulderde:

— Maak ergens een zonnezeil vast, vervloekte ezel, denk je dat ik van plan ben me hier te laten braden?

Een man op het platform van het opnameapparaat had de boodschap opgevangen en antwoordde lakoniek en met een kalmerend gebaar, zich met zijn eigen toestel in de hand even omdraaiend naar de man in de glazen kooi achter zich:

— Komt voor elkaar! We komen trouwens straks in de schaduw te staan. Hoe minder drukte, hoe minder zweet, Jim. We zijn nog niet eens begonnen, man.

— Dat weet ik, en de duivel zal de hele rommel halen, vloekte de arme gevangene in zijn glazen geluidscel.

Hij draaide wat aan een koperen stel-

ring, onderzocht zijn telefoon, het enige middel om met de buitenwereld in verbinding te komen en keek eens naar zijn schakelbord, vol knoppen en snoeren, waarmee hij het geluid kon «mengen». Want hij was de «menger» en van hem hing erg veel af, waarom hij dan ook een salaris van zeshonderd dollar in de week kreeg. Goede «mengers» zijn zeldzaam en moeten een heel scherp gehoor hebben.

Plotseling klonken er ergens zware gongslagen en ineens stooft de hele troep figuranten naar een vooruit aangewezen punt, dat het marktpunt van Pompei bleek voor te stellen, met zijn zuilengaanaderij, zijn prachtige bron in het midden, waaruit een fontein van helder water opspoot, zijn tamme duiven, zijn kleine bazar's, zijn portieken en prachtige inkijsjes tot in de Atriums van de patriciërshuizen.

Op een vreemd kippendrafje volgde het opnametoestel, als een voorwereldlijk monster, bijna zonder enig lawaai op zijn dikke rubberbanden.

Op lichte motoren reden de hulpregisseurs toeterend rond, en dreven als schaapherders de figuranten op een hoop, om hun laatste instructies te ontvangen.

De leiders van die figuranten, merendeels voormalige acteurs van de derde, maar soms wel van de tweede rang, maakten nog de laatste afspraak, weer klonken de gongslagen, de spin op wien stond stil en werd vastgezet, de man in de glazen cel zette zijn koptelefoon op en begon de microfoon neer te laten aan het einde van de hengel en nu kon hij alleen nog maar vertrouwen op de gebaren van de regisseur, die naast de man van het opnameapparaat, op het platform was geklauterd, gewapend met zijn megafoon.

Het was nog geen half negen in de ochtend en de ongelukkige transpireerde al alsof hij een mars van zes uren door een gloeiende woestijn had gemaakt.

Hij bracht het toestel aan de mond en begon te bulderen:

— Let goed op, jullie extras. Daar uit de tempel op die hoogte, jullie zien het



toch wel? komt de Hogepriester, omringd door de andere priesters en een dozijn slaven. Ze gaan naar het marktplein, de menigte wijkt achteruit in een eerbiedige houding en maakt plaats. Mag ik de heren en dames verzoeken plaats te maken? O, maar dat is prachtig. Jullie doen alsof je in een speak-easy plaats maakt voor een dikke dame met eksterogen. Dat begint goed, zo vroeg in de morgen. Nog eens over. Dat is al beter. Denk er om, dat we hier in het oude Pompeï zijn, en niet op Broadway. Het volk is ongeduldig en nijdig op de goden en jullie gaan dus schoorvoetend achteruit, maar toch nog met eerbied, omdat het dan toch de Hogepriester is. Nog maar weer eens opnieuw.

Het toneeltje werd zes keer herhaald, zonder dat een woord gesproken werd. De man in de glazen cel leunde vermoeid achterover en kauwde op zijn kauwgom. Door zijn half gesloten ogen keek hij toe. Een trek van onverschilligheid lag op zijn nu wasbleek gezicht.

De Hogepriester kwam uit de tempel aanschrijven. Hij droeg een prachtig gewaad van purperen zijde, overal met gouddraad bestikt. Zijn gitzwarte baard was in twee punten gescheiden, gezalfd en gekruld. De zwarte lokken vielen neer tot op de schouders. Het gezicht was stroef, bijna dreigend.

Nu stonden de twee groepen tegenover elkaar.

— Luister nu, loeide de hulpregisseur opnieuw. Iemand uit het volk gaat een stap naar voren en steekt voor een kort ogenblik dreigend de vuist op, de Hogepriester kijkt hem aan, kruist de armen, en vraagt alleen maar « Wel? » Waarop de man zwijgend weer terugstapt tussen het volk. Jackson, heb je een man met een goed gezicht bij de bende?

— Hierzo, klonk de stem van een van de aanvoerders van de figuranten, en hij duwde een man naar voren.

— Ik vroeg niet om een plakplaatje. Die man is goed voor op een doos bonbons. Veel te mooi. Bewaar die maar tot ik eens een beroepsdanser nodig heb. Een man moet ik hebben. Die daar, kom jij eens naar voren. Dat is tenmin-

ste een mannengezicht. Steek jij je vuist eens op tegen de Hogepriester. Zagen jullie dat? Daar zit wat in, in die kerel. Jackson, schrijf de naam van die vent op, dat is een geboren toneelspeler. Nu, ik heb geen tijd om er op door te gaan. Jij doet het dus en geen ander. Jij bent zeker vreemdeling hier, vraag je niet dadelijk meer salaris?

— Dat komt wel in orde! zei de man rustig.

En het was onmiddellijk aan zijn geluid te horen, dat hij geen Amerikaan was. Hij brouwde niet en hij sprak niet door zijn neus. Hij was groot, en hij was een van die zeldzame mannen, die op het toneel een Grieks gewaad kunnen dragen, zonder dat zij verkleed lijken te zijn. Zijn benen waren buitengewoon mooi gevormd, zijn armen, zonder misvormd te zijn door al te veel spieren, toonden een grote lichaamskracht. Zijn schouders waren breed en goed gevormd. Het gezicht stond ernstig en stroef. De grijze ogen leken veel donkerder in dit licht, dan zij feitelijk waren. En weer werd de scene gerepeteerd, nog driemaal stom, toen niet minder dan twaalf keer met dat enkele woordje « wel », en toen werd er op de ruit van de glazen cel getikt, de menger scheen wakker te schrikken, en zijn vingers gingen naar de toetsen en knoppen van het mengapparaat.

Iedereen ging weer naar zijn plaats terug, de stoet, met de Hogepriester aan het hoofd, kwam uit de Tempel en naderde het marktplein, de man stapte uit de volksmenigte naar voren en hief dreigend de vuist tegen hem. De Hogepriester bleef staan, kruiste de armen en vroeg koel en uit de hoogte, dreigend; « Wel? ». De man ging met afgezakte schouders als een geslagen hond weer tussen de menigte, de priesterstoet ging verder, en eerbiedig maakten de Pompeianen plaats voor hen, en dat toneeltje, dat op het gewone schouwburgtoneel twee minuten zou hebben vereist om het voor te bereiden, had precies anderhalf uur geduurd.

De hulpregisseur veegde met een rode zakdoek zijn bezwete gezicht af, en men wilde al opbreken, toen de man in



de glazen cel met een woedende beweging naar zijn telefoon greep en brulde:

— Deugt niet. Het gemurmureer van de menigte was te hard, ik heb het woord « Wel » er niet bovenuit gehoord. Over! De microfoon hing ook niet laag genoeg, die moet nog een decimeter zakken. Kun je het hele geval niet wat dichterbij laten komen? Of in ieder geval de Priester?

De hulpregisseur beet zich zwiingend op de lippen en joeg de hele menigte en de priesters weer naar hun vorige plaats terug. De microfoon zakte een stukje, het toneel werd herhaald, weer ging een half uur voorbij, en toen knikte de « minger » tevreden en zakte uitgeput terug in zijn gemakkelijke stoel, daar in zijn cel van nog geen meter in het vierkant.

De wagen met het apparaat werd achteruitgereden, de menigte verspreidde zich en iedereen ging naar een ander deel van de stad, bestemd om onder een dikke laag as, puin en lava begraven te worden. Dit was met ontzaglijke kosten aangevoerd en lag al klaar op geweldige betonnen stellingen vanwaar het langs steile goten omlaag zou storten, die nu nog werden afgesloten door een soort stalen sluisdeuren.

Het spreekt vanzelf, dat men de echte Vesuvius allang tevoren had gefilmd, men kan in Hollywood heel veel namaken, maar geen vuurspuwende berg.

De film had zelfs twee jaren in portefeuille gelegen, eenvoudig omdat de Vesuvius het vertikt had tekenen van leven te geven, en een behoorlijk kwantum smook en damp uit te blazen.

Dit uiterst inspannende werk duurde zo tot aan het lunchuur, en toen kregen de extras drie kwartier om te bekomen van de inspanning en hun maag te vulen, als zij er het geld voor hadden.

Wie daar zin in had kon dat doen in de daarvoor bestemde reusachtige cantines op het terrein van de Paramount, waar men koffie, thee, hotdogs of tussen de twee helften van een cadetje ingeklemde, warme Frankfurter worstjes en nog enkele andere etenswaren kon krijgen, tegen niet veel geld.

Anderen verlieten echter het terrein,

geschminkt en gekleed als inwoners van het oude Pompei, maar dan moesten zij hun kaart bij de ingang laten afstemmen door de strenge portier, die daar de wacht hield, want niemand zet een voet binnen de hoge hekken van deze studio of hij moet in het bezit zijn van een deugdelijke legitimatie.

Zo krijgen de extras, die zijn aangenomen voor een bepaalde film steeds een kaart, meestal geldig voor een enkele dag, en waarvan de kleur is vastgesteld door de administratie. De kleur was groen voor « De laatste dagen van Pompei » en een figurant met de paarse kaart van « Mensen in het Hotel » hoefde dus echt geen moeite te doen, daarmee door het hek te sluipen. De portier zou hem onverbiddeijk wegsturen.

Onder degenen, die het reusachtig terrein verlieten, waren een tweetal mannen, die zich al snel van de anderen afzonderden en toen hun stappen richtten naar een vrij groot huis gelegen aan de weg, die van Los Angeles, de kust volgt in noordelijke richting.

Aan diezelfde weg liggen een paar bungalows van beroemde filmsterren. Het huis in kwestie is niets anders dan een luxe ingericht café, de politie weet het ook wel, maar een inval doet men er zelden of nooit.

De eigenares, jong nog en erg aantrekkelijk, is, naar boze tongen beweren, een buitengewoon goede vriendin van een van de hoofdinspecteurs van politie.

Niemand lette op de twee Pompeianen, net zo min als men zou gelet hebben op cowboys, Volendamers, Kozakken of Italiaanse bandieten. Men is dat daar wel gewend, al jaren lang.

De twee mannen liepen door een brede gang naar een trap, toegeknipt door een portier, die hen scheen te kennen, gingen de trap op en deden de deur van een kamer open, waarvan een raam uitkeek op zee en het andere op de terreinen van de filmmaatschappij en vonden daar twee anderen, zo modern mogelijk geklede mannen, die daar kalmjes achter een glas whisky zaten.

De een was breedgeschouderd en had een donkerrood gezicht, de ander daar-



entegen was tenger, met een bleek, scherp getekend gezicht.

De eerste was Scarlet Jim, de tweede, een man met een bepaald roerig verleden, en die rijk was geweest, droeg de bijnaam van Oyster Billy, omdat hij nog vaak kon uitweiden over de tijd, toen oesters als het ware zijn dagelijks voedsel waren.

De twee mannen knikten de binnenkomenden toe, en Scarlet Jim vroeg onmiddellijk aan de grootste van de twee:

— Wel Buck, schieten we op? Of gaat de voorbereiding nog lang duren? Als je maar weet, dat ik wel graag eens wat genten zou zien.

— Kalmte is beter dan overhaasting in dit geval, zei Buck Jones, een van de Pompeianen, terwijl hij aan de tafel ging zitten en een glas inschonk uit de fles, die daar was blijven staan. We moeten eerst haar gewoonten goed leren kennen, anders haalt het toch niets uit.

— Maar dat doen we nu al twee we-

ken lang, en het leven van Clara Bow is, lijkt me, doorzichtig genoeg, zei Oyster Billy, die een fijn, hoog stemmetje had. We weten nu waar ze woont, we weten dat er alleen maar een chauffeur en een negerin in haar bungalow zijn, en we kunnen onze gang gaan. Scarlet Jim heeft gelijk, het duurt erg lang.

Buck Jones liet een koude blik uit zijn wat uitpuillende, groenachtige klierkerogen over de goedgeklede gedaante gaan, en antwoordde koud:

— Buck Jones, gaat nu eenmaal niet over één nacht ijs! De centrale in Chicago zou me terecht kunnen uitvloeken, als ik te vlug optrad. Want je moet niet vergeten, Oyster Billy, dat we deze keer een losprijs denken te vragen, waar alle jongens van de vlakte van zullen opkijken. Als we Clara Bow eenmaal te pakken hebben, dan zal ze moeten dokken om weer los te komen, dat kan ik je wel op een briefje geven, ik, Buck Jones, jullie boss.



## HOOFDSTUK III.

## DE STRIID BEGINT

De drie anderen keken elkaar een ogenblikje onderzoekend en veelbetekend aan en toen zei Mike Pullman, een kerel met een grof gezicht en pikzwarte, ruige wenkbrauwen, traag, zoals altijd:

— Dat zal niet meevallen, Buck. Clara is niet de eerste de beste, en zij heeft goede ogen in haar hoofd.

— En ik zeg je, dat het niets voorstelt.

— En als ze niet wil betalen?

— Ze zal willen, antwoordde Jones boosaardig.

— Dan weet ik nog een ander bezwaar, merkte Mike Pullman met zijn lijzige stem op.

— Wat is dat voor een bezwaar? vroeg Buck Jones de wenkbrauwen fronsend.

— Wel, Al Marone is op pad, antwoordde Mike uitgestreken.

De chef keek zijn luitenant strak aan, en vroeg toen:

— Hoe weet jij dat?

— Mijn meid is erbij.

— Weet je wel, dat dat heel gevaarlijk is, Mike? We konden hier aan deze kant wel eens heel wat denken, antwoordde Jones, en zijn toon klonk dreigend.

— Ik weet wat ik doe, Chef. Ik heb Jenny daar juist neergezet, om een oogje in 't zeil te houden en als er dus gevaar is, dan is dat voor haar, en niet voor ons.

— Dat klinkt al beter, zei Jones opgerulmd. En wat had Jenny dan te vertellen?

— Nu, dat zei ik je toch? Al Marone is op pad!

— Klets niet! Wees eens wat duidelijker. Wat wil hij? Ons in de wielen rijden? Wil hij er ook eentje weghalen hier, en de lieve familie laten bloeden?

— Dat wil hij net, en die ene heet Clara Bow, lijsde Mike Pullman.

— Hij zal zich nog wel eens bedenken. Weet Jenny niets naders? Weet ze bijzonderheden?

— Nee, zo ver heeft ze het daar bij de concurrentie nog niet gebracht, antwoordde Mike grinnikend. Dat zou in de kijker lopen, want ze is er pas kort.

— Niemand weet toch, dat zij je liefje is?

— Nogal glad. Zie je ons voor idioot aan, Buck? Dan hadden ze mij al lang eens mee uit rijden genomen. Nee, dat weet niemand, behalve jij en de jongens hier. Ze weet niets anders dan dat Al Marone het op Clara voorzien heeft en meer niet.

— Weet ze niet of hij al begonnen is met zijn voorbereidingen?

— Ja, dat wel.

— Nu, dan hoop ik dat Al een mooie, deftige begrafenis krijgt, zei Buck Jones ijskoud.

— Denk er om, Buck, je hebt hem nog niet! waarschuwde Scarlet Jim, die met een bezorgd gezicht had zitten luu-



teren. Weet je hoe hij schiet? Och, kerel, daar heb je geen idee van. Hij schiet onder zijn linkeroksel door op dertig pas afstand een aas uit een kaart. En vlug dat hij is, met zijn blazertje, geen idee van. Gewoon een zakmitrailleur. Pas op voor hem, dat is alles wat ik zeg.

— Al droeg hij een kanon in zijn zak, hebben zal ik hem. Dacht je dat ik me dwars liet zitten door die vervloekte Italiaan? Ik zal hem eens laten zien wat een 100 % Amerikaan waard is. En nu genoeg gekletst voorlopig, we moeten vlug aan 't werk om hem voor te zijn. Binnen acht dagen moet alles voorbij zijn, en liefst nog wat vroeger, en na Bow komt Raphy aan de beurt. Schiet op, kerels, anders komen we te laat op het terrein, dan worden we gesjeesd en dan kunnen we niets meer van haar ontdekken... Vanavond hier weer vergadering. Dan spreken we af hoe het gaan zal met de auto's en we houden eens een kleine repetitie. Alles moet kloppen als een bus.

Hij was opgestaan, smet een paar zilverstukken op de tafel, liep de negerkelner voorbij, die op het bellen van Mike aan de deur was komen staan, en verliet het vertrek weer.

Pullman volgde hem op de voet, want zij moesten voortmaken, wilden zij voor het sluiten van het hek nog binnen zijn en een extra, die te laat kwam bij een opname, kon wel voorgoed de hoop laten varen nog ooit iets te doen te krijgen bij de film.

Op ongeveer twintig passen van het café zagen zij de figurant, die de kleine rol had mogen spelen, in gesprek met een knappe goedgeklede vrouw. Een ogenblik dachten zij dat het Clara Bow zelf was, maar al gauw ontdekten zij, dat het de zogenaamde «double» was van de beroemde actrice, de vrouw die niets anders hoefde te doen dan op de voorlopige repetitie de plaats in te nemen van de «ster», zodat men kon zien of de belichting goed was, of de grime voldeed, of de kleren mooi vielen, en zo verder, waardoor heel wat vermoelenissen aan de eigenlijke actrice bespaard werden.

— Je mag nog wel voortmaken, mooie jongen, spotte Mike grof. Je loopt je kans mis, de opvolger van Ramon Novarro te worden.

De aangesprokene gaf zelfs geen antwoord, maar bleef nog even doorpraten met de knappe, jonge vrouw, en verwijderde zich toen langzaam in de richting van de filmstudio's.

Een ogenblik later reden hen, in een snelle wagen voor vier personen, Scarlet Jim en Oyster Billy voorbij.

Onmiddellijk keerde hij op zijn schreden terug, sloeg een zijweg in, die naar het rotsige strand liep en bleef toen wachten bij een eenzame plataan, die wat welkome schaduw bood in de steeds feller wordende hitte.

Hij had er nog geen drie minuten gewacht, of een man in een kelnerspak van wit linnen, zwart als ebbenhout en blootshoofds kwam snel aanlopen, steeds om zich heen kijkend en stond toen stil voor de Pompelaan, die hem glimlachend de hand toestak en zei:

— Ik zou je niet zo gemakkelijk herkend hebben, Charles. Zelfs je blauwe ogen lijken sprekend, we zijn hier helemaal alleen. Heb je iets ontdekt?

— Geen finesses, helaas, wel de hoofdzak. Het is zoals je dacht, ze hebben het op Clara Bow voorzien. In het aangrenzende hokje heb ik bijna alles kunnen horen wat zij bespraken. Al Marone is schijnbaar ook aan de gang.

— Dan verkeert de beklagenswaardige beroemdheid dus in eenzelfde situatie als de zwervende Ulysses, die Scylla misliep om bij Charibdis ten onder te gaan. Maar wij zullen ons best doen om het te voorkomen Charles, ik ben bang dat je nog een paar dagen deze rol zult moeten spelen. Komen er veel filmsterren?

— Alleen de mindere goden, Sterren heb ik er nog helemaal niet gezien. Ik heb gehoord, dat die op dit ogenblik de voorkeur geven aan het «Moonshine Palace», dat is een pasgeopende, geweldige grote bar met dancing en andere bestuurd door een zekere Hank Moore, met de weinig vleisende bijnaam, Hank the Mule. Die man schijnt dus wel zonder koppig te zijn, waarom weet ik



niet. Daar komen ze bijna allemaal Clara Bow ook soms. Maar ik heb de indruk gekregen, dat zij haar uit haar huis willen ontvoeren. Dat lijkt mij ook niet eens zo moeilijk.

— Gemakkelijk, Charles, als ze tenminste met een half dozijn mannen komen opdagen.

— Vanavond komen zij weer bij elkaar in dezelfde kroeg. Misschien wordt er dan een beslissing genomen.

— Ga dan maar weer naar je post terug, Charles, en luister scherp.

— Word je niet moe van het repeteren, Edward?

— Ik jaag liever op leeuwen in Afrika, wat dat aangaat, Charles, maar men went er aan. Ik kreeg zelfs vanmorgen een complimentje van mijnheer de regisseur, die mij de eer aandeed een onbelangrijk toneeltje door mij te laten spelen. Dat schijnt hem te hebben voldaan en dat kan onze plannen alleen maar ten goede komen. Nu moet ik maken, dat ik wegkom, want ik wil die twee boeven niet uit het oog verliezen. Om vier uur houdt men met filmen op, heb ik gehoord. Kom om half vijf nog even bij deze plataan. Tot straks.

Raffles gaf Brand vlug een hand, liep toen snel weer naar de hoofdweg, wenkte een taxi, sprong erin en liet zich tot aan het hek brengen, bestemd voor de figuranten.

Raffles had nauwelijks zijn kaart laten zien en was een stap of vijf, zes van het hek verwijderd, toen het zachte gegons van een motor zijn altijd waakzame aandacht trok.

Hij keek om en zag op de brede weg een fraaie, dure two-seater voorbijrijden, rood van kleur, aan alle kanten bumpers.

Raffles hoefde niet eens naar de man achter het stuur te kijken, om te weten van wie die opzichtige, snelle wagen was. Het was de auto van Al Marone, die blijkbaar op dit terrein ook eens een gok wilde wagen.

Hij was een man van een jaar of veertig, krachtig gebouwd, wat al te elegant gekleed, met een lichtblauwe das onder zijn semi soft, een parelgrijze

pet schuin op 't gitzwarte gepommadeerde haar en zelfs een beetje rouge op de bleke wangen, een tikje blauw op de dikke oogleden.

Hij was zeker een Italiaan uit de Povlakte, in ieder geval uit het noorden, want zijn ogen waren blauwgrijs, met een harde, koude uitdrukking, ogen van een basilisk.

Zijn grote handen staken in lichtgele glacé's en op zijn revers prijkte een hele grote gardenia.

Marone had zich al omgedraaid naar de portier, vroeg hem iets op zachte toon, zodat Raffles de vraag niet kon verstaan.

Daarentegen verstond hij wel degelijk het antwoord van de deurbewaker:

— Miss Bow is net gekomen, mijnheer Marone.

De rode auto reed bijna geluidloos verder en Raffles glimlachte. Het hek van de sterren was de benaming voor de ingang, waarvan uitsluitend dezelfde spelers gebruik mochten maken, die het recht hadden, of het zich althans hadden aangematigd, op de deur van hun kleedkamer een grote koperen ster te laten aanbrengen.

Natuurlijk was daar ook een portier en die lette uiterst scherp op, dat geen mindere goden door die ingang naar binnenslopen.

Een derde hek was voor de kleinere rollen, een vierde voor de bezoekers, die natuurlijk een introductie moesten hebben, en al die ingangen werden bewaakt door waakhonden, onvermurwbaar en niet om te kopen.

Raffles overtuigde zich nog even, dat Marone aan het «sterrenhek» ook bot scheen te vangen, en haastte zich toen naar de groep Pompelananen, waar hij bij hoorde, en waar hij nog net op tijd kwam om niet onherroepelijk aan de dijk te worden gezet.

Het geluk wilde, dat de regisseur hem toevallig nog herkende, en hij mocht zelfs weer in de voorste gelederen staan, hij zag zelfs hoe de regisseur zachtjes fluisterde met niemand minder dan de Mille in eigen persoon, en hoe beiden een paar keer naar hem omkeken.



En weer glimlachte hij, toen hij bedacht, dat het nauwelijks een jaar geleden was, toen hij hier op dezelfde plek, in dezelfde omgeving, een vrij grote rol had gespeeld in een film, zonder dat ooit iemand ook maar enig idee had gehad, dat die acteur met die markante kop en de rijzige houding, niemand anders was dan de gezochte en nog altijd niet ontdekte, Lord Edward Lister, beter nog bekend onder de naam John Raffles.

Raffles had nauwelijks een uur gerepeteerd, geen twintig passen van Buck Jones en Mike Pullman, of hij zag plotseling totaal onverwacht, Al Marone op zijn dode gemak over het terrein flaneren, dwars door Nizza heen, dat op een vijftigtal meters was opgebouwd en zo sprekend leek op het echte Nizza, dat men zich aan de Middellandse Zee kon wazen. En toch waren het de golven van de Grote Oceaan die hier het strand bespoelden.

— Hij is er dus toch in geslaagd om binnen te komen, mompelde Raffles in zich zelf. Wat wil hij eigenlijk? Zou hij het idiote idee hebben alleen en op klaarlichte dag Clara Bow hier te ontvoeren. Ik ben benieuwd hoe dat afloopt en wat hij van plan is.

Raffles begon scherp op te letten.

Hij hield vooral Jones en Pullman in het oog, die Al Marone natuurlijk ook al hadden gezien en met elkaar aan het fluisteren waren, zodra de hulpregisseur hen maar even uit zijn ijzeren greep losliet.

En op een gegeven ogenblik miste Raffles die twee.

Natuurlijk was hij de enige. In een menigte van een paar duizend figuranten kan het weglopen van een paar extras onmogelijk opvallen, zelfs niet aan het scherpe oog, tenzij de bezitter daarvan bijzondere redenen heeft om juist op die twee te letten.

Er werd een gedeelte gerepeteerd, waarbij het volk in woede en angst luid moest schreeuwen en de vijf of zes « opjagers » dropen letterlijk van 't zweet in hun poging, om die angst en die toorn zo echt mogelijk te maken.

En plotseling werd dit geschreeuw overstemd door een donderend geraas, alsof een groot huis krakend instortte.

Er ging een luid gegil op en plotseling was er een einde gekomen aan de opname.

Allen stormden naar de plek, waar het geweldige lawaai had weerklonken en inmiddels loeide de claxon van de eigen brandweer van Paramount al, die over de brede asfaltweg kwam aanraken.

Het bleek, dat de schuif van een van de betonnen stellingen waarop het puin, de tienduizenden kilos zand, het gips en de nagemaakte lavabrokken opgestapeld waren, zich had begeven, en met donderend geweld was die hele massa naar beneden gekomen en had bijna Al Marone verpletterd, die met een spierwit gezicht bezig was zijn kleren af te stofsen met werktuiglijke gebaren, terwijl een verpleegster een paar druppeltjes bloed van zijn gezicht waste met een paar geruststellende woorden.

Onmiddellijk werd er een onderzoek ingesteld.

Het bleek dat de schuif helemaal niet gebroken was, ze was gewoon opgetrokken door een onbevoegde. De dader echter bleef onvindbaar. Een groot gedeelte van Pompei was echter totaal vernield, en de arbeiders begonnen onmiddellijk met het opruimingswerk. Onder het puin vond men een slachtoffer, een oude neger, letterlijk platgedrukt. Maar Marone moet er meer van hebben geweten...

Een kwartier na het ongeluk liep een van de filmmensen achter een bergschuur om en vond daar een man op zijn buik liggen. Hij droeg het kleed van een Pompeiaan. De man draaide hem om, de Pompeiaan was dood. Hij had een rond gaatje precies midden in het voorhoofd.

Het was Mike Pullman, een van de beste kapiteins van Buck Jones.

Tien minuten later gingen de opnamen van « De ondergang van Pompei » rustig verder.

Paramount had er een kapitaal in gestoken en dat moest er uit.



## HOOFDSTUK IV.

## CLARA BOW SPUTTERT TEGEN

Een dag of vier, vijf later, hadden onder een moordende hitte de repetities plaats en duurden zolang, dat iedereen, acteurs, technisch personeel en figuranten volkomen uitgeput de reusachtige terreinen verlieten, de eersten in hun eigen kapitale wagens, de anderen in tweedehands afdankertjes, of ook wel lopend, of in een taxi, als de dag goed was geweest.

Men kon het Clara Bow aanzien, dat de dag het uiterste van haar krachten had gevergd, want uren achter elkaar had zij moeten repeteren, omdat haar double plotseling ziek was geworden, en men niet zo gauw een andere vrouw vond, die voldoende op haar leek.

Met de oude trouwe negerin naast zich, reed zij een half uur later, weer een beetje bijgekomen, haar kleine donkerblauwe tweezitter naar de bungalow, die zij gehuurd had.

In de vrij grote, ronde spiegel, naast de voorruit, kon zij duidelijk de achter haar komende autos' zien, en een paar keer viel haar een kleine wagen op, die bestuurd werd door een van de figuranten. Zij kende die man. Hij was degene, die het kleine toneeltje had moeten spelen met de Hogepriester en daarbij was opgevallen door de gratie en prachtige bouw van zijn lichaam en de uitdrukingskracht van zijn bewegingen, dat de hulpregisseur hem die dag voor de tweede keer een heel klein rolletje had toevertrouwd, dat hij er al even

goed had afgebracht.

Maar het moest een eigenaardig man zijn, want die voorkeur scheen hem volkomen koud te laten, terwijl iedere andere figurant gejuicht zou hebben van blijdschap bij de kans, die hem hier plotseling werd geboden.

Het wagentje, dat hij bestuurde was wel snel, maar tamelijk oud.

Desondanks hield het de twoseater van de filmster gemakkelijk bij. Die indruk maakte het wel, want de bestuurder scheen het er om te doen te zijn, de blauwe twoseater alleen maar op de voet te volgen, zonder een poging te doen, op de brede weg te passeren.

En toen eindelijk haar eigen wagen stopte voor het lage, stenen muurtje, dat de vrij grote rotstuin van haar bungalow scheidde van de weg, zag zij bij het uitstappen, dat de vreemde figurant vlak achter haar zijn wagen gestopt had en nu op zijn beurt de wagen verliet en met een stem, die zeker niet Amerikaans klonk, heel beleefd vroeg:

— Zoudt u mij willen toestaan miss Bow een ogenblik met u te spreken?

Een ogenblik stond de filmster besluiteloos.

— Als het iets belangrijks is, waarover u me wilt spreken...

— Zeer belangrijk, antwoordde de man ernstig.

Clara Bow zei iets op zachte teen tegen Sally, de negerin, die de bezoeker niet zonder wantrouwen had opgene-



men, en toen gingen de beide vrouwen het huis binnen, terwijl Clara het contactleuteltje in haar tas stopte.

Raffles, die men natuurlijk al herkend heeft, volgde de twee vrouwen op de voet.

De filmster legde direkt haar mantille af, stroopte de lange handschoenen van haar blanke armen en zei terwijl zij dit deed:

— Gaat u even zitten en vertel mij gauw wat de zaak is, want om u de waarheid te zeggen, heb ik niet veel tijd.

— Ik zal u ook niet lang ophouden, miss Bow, antwoordde Raffles even ernstig. Ik zei, dat het een belangrijke zaak was en dat zult u direkt met mij eens zijn. Ik geloof te hebben gemerkt tijdens de opnamen, dat u sterke zenuwen heeft?

— Ik mag niet klagen.

Clara had hem verrast aangekeken met haar hele donkere, grote ogen en Raffles ging verder:

— Des te beter. Ik help niet graag vrouwen, die direkt gaan gillen of om Hoffmandruppels gaan roepen. Nu dan, miss Bow, men is van plan u vannacht nog uit uw huis te ontvoeren om een hoge losprijs voor u te kunnen vragen.

Misschien had Clara Bow de sterkte van haar zenuwen toch wel wat al te hoog aangeslagen, want zij werd bleek, haar blik flakkerde even, en haar stem beefde toen zij vroeg:

— Hoe weet u dat?

— Het is door een van mijn vrienden afgeluisterd.

— U bent dus van de politie? Geheime recherche?

— Noem het wat mij betreft zo. Maar dan ben ik toch van een recherche, die niet door de Staat betaald wordt. Ik zou willen, dat u mij in de eerste plaats beschouwde als een verbitterd, meedogenloos vijand van het ontuig, dat zich met die ontvoeringen bezighoudt. Het betreft hier de bende van «De Blauwe Ster». Misschien is die wel de gemeenste. Alles is klaar voor de aanslag. Vannacht moet het gebeuren.

Het was duidelijk op het sprekende gezicht van Clara Bow te lezen, dat zij

wantrouwen koesterde. En Raffles had het ook direkt in de gaten en zei met een flauwe glimlach:

— Het is heel natuurlijk, dat u mij wantrouwt. Misschien denkt u wel, dat ook ik geld wil hebben, dat ik u maar iets op de mouw spel en u bang wil maken. Geld wil ik inderdaad hebben, maar niet van u. Toch ben ik overtuigd, dat u mij naderhand rijkelijk belonen zult.

Clara stond Raffles een ogenblik onbeweeglijk aan te kijken, met haar ondoorgrondelijke ogen.

Langzaam vroeg zij:

— Waar heeft uw vriend dat gesprek dan afgeluisterd. Wie is hij?

— Op geen van die beide vragen mag ik u antwoord geven. Het zou mijn verdere plannen kunnen bederven. Maar ik zeg u de waarheid en niets anders.

— Hoe zou de ontvoering dan plaats hebben?

— Ik hoor aan de klank van uw stem, dat u mij nog steeds wantrouwt, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Dat is heel jammer, voor ons allebei. Het vooruitzicht om ontvoerd te worden schijnt u geen schrik aan te jagen.

— Omdat ik er niet aan geloof. Ik heb hele machtige beschermers.

Raffles keek haar met een raadselachtige glimlach aan, waarvan ze de betekenis pas later zou ontdekken en vroeg:

— Bij de politie bedoelt u zeker?

— Daarover laat ik mij niet uit. Maar ik kan u vertellen, dat die beschermers machtig genoeg is om mij de hand boven het hoofd te houden.

— Ik verzeker u dat u heel verkeerd doet door daar op te rekenen. Laat ik u dan alleen maar vertellen dat uw ontvoerders zich van die beschermers niets zullen aantrekken. Zij lachen daar wat om en ik geloof, dat zij gelijk hebben.

Clara Bow werd rood van drift, en een ogenblik leek het alsof zij de slanke, goedgevormde hand met de spitse vingertoppen wilde uitstrekken naar de hamer van de zware, koperen gong, die op een tafeltje van ebbenhout stond, maar zij bedacht zich, en zei koeltjes:

— U kunt mij toch zeker wel vertel-



len hoe dan de aanslag zal plaats vinden?

— Gedeeltelijk. Helaas, heeft mijn vriend het gesprek niet helemaal kunnen volgen. Maar wat hij te weten kwam is uiterst belangrijk. U moet weten dat uw chauffeur in het komplot is.

— Dickson? riep zij met gesmoorde stem, zich naar Raffles toebuigend. Maar dat is onmogelijk!

— In dit land lijken veel dingen onmogelijk, die toch waar zijn, miss Bow. Dickson is zonder enige twijfel de handlanger van de schurken die u willen ontvoeren. Er zijn nog meer handlangers, en u zou vreemd opzien, als ik u de namen noemde.

— Sally ook? Als u mij dat zegt dan... dan...

— Wees gerust. Sally is u altijd trouw. Zij zou zeker wel over u waken, als zij kon. Maar de schurken zullen rustig geweld gebruiken en tot de bloedigste middelen overgaan, als die trouwe negerin zich met hun zaken zou willen bemoeien.

— Ik kan het nog altijd niet geloven. Het klinkt verschrikkelijk. Hoe denken zij het te doen?

— Betrekkelijk eenvoudig. Zij hebben gewacht op een dag, waarop u erg moe zou zijn van het filmen. Geduldig hebben zij al uw gewoonten bestudeerd. En zo weten zij ook, dat u na zo'n vermoeiende dag steeds om elf uur naar bed gaat, een beetje veronal inneemt om dadelijk te kunnen inslapen en pas vrij laat weer opstaat.

— Dat is zo, dat van die veronal, zei Clara Bow. En dat kan niemand weten, behalve mijn personeel, want ik heb mij daar altijd een beetje voor geschaamd. Ik ben altijd zo trots geweest op mijn gezondheid en mijn sterke zenuwen. Zou u dan toch de waarheid spreken?

— U kunt er staat op maken. Precies om twaalf uur zal dan uw chauffeur, die in een kleine woning achter in uw grote tuin slaapt, het huis binnenkomen door de achterdeur.

— Dat kan hij niet, die deur is altijd op slot; zij wordt nooit gebruikt en de sleutel is zelfs zoek en is er ook nooit geweest voor zover ik weet.

— Zij hebben gisteren een afdruk van het slot gemaakt, en van die afdruk weer een sleutel. U hebt geen alarminstallatie in uw woning. Zij zullen er binnenvallen als in een openbare telefooncel!

— Ook dat is waar, fluisterde Clara en haar gezicht had een heel andere uitdrukking gekregen.

— Miss Bow, ik verzeker u, dat ik niet de minste reden heb om u te bedriegen, antwoordde Raffles. Zodra de chauffeur binnen is, zal hij alarm slaan, naar uw slaapkamer rennen, op de deur bonzen, en roepen dat er brand is uitgebroken. Terecht rekenen de schurken erop, dat u slaapdronken als u bent, onmiddellijk dodelijk geschrokken uit uw bed zult springen en zult willen vluchten. De chauffeur zal met u meegaan, en als u eenmaal buiten bent, is de rest kinderspel. Er staan dan twee mannen klaar om u op te vangen. Mocht Sally iets horen en lastig worden, dan slaan zij haar gewoon met een loden knuppel neer.

Weer viel er een korte stilte. Toen zei Clara Bow vastberaden, een stap naar de tafel doende, waarop een telefoon stond:

— Het is goed. Ik dank u. Ik zal onmiddellijk de politie in kennis stellen van dit plan.

— Hoofdinspecteur Pearl soms?

— En waarom zou ik hem niet te hulp roepen? Waarom noemt u juist zijn naam?

— Iedereen weet, dat hij uw beschermmer is, miss Bow, antwoordde Raffles koeltjes. Maar ik zeg u, dat u hem net niet te hulp moet roepen.

— En wie zou mij tegenhouden? vroeg de jonge vrouw heftig.

— Dat zou ik doen, als het nodig was. U moet de politie er buiten laten. Deze keer meer dan ooit. Zij kan u niet helpen. En al kon ze, ze zou het niet willen, of niet mogen, wat hetzelfde is. Ik en mijn vrienden echter, zijn in staat om u beter dan honderd man politie te beschermen en de schurken onschadelijk te maken. Als zij op heterdaad betrapt worden, hier in uw villa, dan zal zelfs mijnheer Thomas Pearl noodge-



dwongen tot een arrestatie moeten overgaan. En als hij het niet doet, dan zal ik onverbiddelijk toeslaan.

— Wat bedoelt u daarmee?

— Ik heb geen zin om u dat te vertellen, u zult dat zelf wel ontdekken. Maar ik wil niet, dat u de politie waarschuwt, die mijn plannen maar in de war zou sturen en u bovendien toch niet zou kunnen bijstaan.

— En ik zeg u, dat ik Tom, dat ik inspekteur Pearl op de hoogte zal brengen, riep Clara Bow uit, en weer greep ze naar de telefoon. Ze deed dit zo vastberaden, dat Raffles nog maar net tijd had, vlug haar pols te grijpen.

— U zult niet telefoneren, zei hij rustig, maar met vaste stem.

— U durft mij tegenhouden?

— Dat durf ik, ik durf nog heel wat meer, als het nodig is.

De vrouw worstelde driftig om los te komen, maar de vingers van Raffles sloten als een stalen band om haar pols, en zij gaf de worsteling op, kreunde zachtjes en liet zich op een stoel neervallen.

Raffles echter had vlug de hoorn gepakt, draaide een nummer, en zei zacht en snel:

— Kom onmiddellijk hier, met James. Maar doe het vooral voorzichtig. Ik zal je hulp nodig hebben. Miss Bow is zo dom tegen te strubbelen. Wij zullen haar dus moeten helpen, ook tegen haar zin.

Clara Bow was langzaam weer opgestaan, liep naar een kleine secretaire toe met gebukt hoofd en slap neerhangende armen.

Maar nauwelijks was zij daar, of met een wilde beweging rukte zij een la open, greep er een kleine revolver uit, waarvan de kolf met zilver was ingelegd, en richtte die op Raffles en beval, met een stem, die niet beefde:

— Ga dadelijk bij die telefoon weg.

Raffles, die de hoorn alweer had neergelegd, deed schouderophalend een stap opzij, zonder dat ook maar een spier op zijn gezicht bewoog.

Clara Bow rende naar het tafeltje toe, de revolver nog altijd op de rare bezoeker gericht, draaide met de linkerhand een nummer, nam de hoorn van de haak,

en riep:

— Hallo! Hallo! Jij daar, Tom? Hallo!...

Zij legde langzaam de hoorn weer op de haak, terwijl haar ogen dof werden en Raffles zei glimlachend:

— Ja, dat zal niet meer gaan. U kunt het toestel niet meer gebruiken, tenminste als ik het niet wil.

— Maak het dadelijk weer in orde, beval de filmactrice schor. Denk niet, dat ik niet durf te schieten.

— Daar twijfel ik niet aan, miss Bow. U hebt het meer bij de hand gehad! zei Raffles op snijdende toon. U zou mij bijna spijt doen krijgen, dat ik u wil beschermen tegen een vreselijk plan korte metten met u te maken als het hoge losgeld uitblijft. Ik heb trouwens wel een half uur nodig om die telefoon weer te repareren. Als ik iets verniel, dan doe ik het meestal grondig. Ik zal het echter proberen.

Raffles liep naar het telefoontafeltje toe, en bukte zich over het toestel heen. De jonge vrouw was hem gevolgd. Zij stond geen halve meter achter hem. En plotseling sloeg Raffles met zijn linkerhand, zonder zelfs om te zien, met zoveel kracht tegen haar gekromde rechterarm, dat zij een zachte kreet van pijn slaakte en het kleine wapen uit haar vingers gleed. Zonder zich te haasten, bukte Raffles zich, raapte het op, en zei kalm:

— Nu is het mooi geweest. Het spijt mij, dat u mij zo tegenwerkt.

Plotseling was hij vlak bij haar en legde haar de hand op de mond. Hij had aan de uitdrukking van haar gezicht gezien en aan haar geopende lippen, dat zij op het punt stond om hulp te roepen.

Snel trok hij met zijn vrije hand een klein spits voorwerpje uit de revers van zijn jas, dat er uitzag als een of ander verenigingsinsigne, met een lange speld, en prikte haar daar mee in het polsgewricht.

— Wat doet u daar? vroeg de vrouw, bijna onverstaanbaar onder de hand, die haar de mond sloot.

— Ik belet u, tegen uw eigen belangen in, mijn plannen te dwarsbomen, gaf Raffles ten antwoord. Maar wees



niet bang, voorlopig kunt u me nog als uw vriend beschouwen en ik heb het goed met u voor.

— Ik voel mij zo duizelig, zo dodelijk vermoeid, steunde Clara Bow en als Raffles haar niet snel in zijn armen had opgevangen, zou de wankelende vrouw gevallen zijn.

Het zo dikwijls op het witte doek bewonderde gezicht werd wit als een doek, de ogen sloten zich, het hoofd zakte achterover, zij slaakte een diepe zucht en een volkomen bewusteloosheid scheen in te treden.

Raffles tilde haar als een veertje van de vloer, droeg haar naar de brede rustbank, die ver van de ramen tegen een van de muren stond, legde haar daarop neer, keek een ogenblik naar het roer-

loze lichaam en mompelde:

— Zij is blijkbaar een van die naturen, op wie mijn kleine injecties bliksemsnel werken. Des te beter. Medewerking heb ik van haar natuurlijk niet meer te verwachten, maar nu ook geen dwaas verzet meer, waardoor zij zichzelf alleen maar dwars zit.

Hij had de gevaarlijke speld weer zodanig in de stof van zijn revers gestoken, dat de uiterst fijne punt schuiling in het dikke laken, en hij er zich zelf dus niet aan verwonden kon. Hij stond daar, een ogenblik na te denken, en stak toen heel kalm het sluitstuk van de draad weer in het voetstuk van de telefoon; dat was alles wat hij er aan vernield had!



## HOOFDSTUK V.

## MIDDERNACHT IN DE VILLA

Het was half twaalf in de nacht, toen er twee grote auto's met een matige snelheid kwamen aanrijden over de brede strandboulevard, die verlicht wordt door op vrij grote afstand van elkaar geplaatste lampen, die aan hoge lichtmasten zijn opgehangen.

De auto's reden achtereenvolgens langs diverse prachtige villa's. Toen bereikten zij de bungalow van Clara Bow en stopten daar.

Uit de voorste wagen kwamen vier mannen, die direkt over het lage, stenen muurtje sprongen, zonder zelfs van het gemakkelijk te openen hek gebruik te willen maken en langs de vijvertjes en rotspartijen naar de achterkant van het huis renden erop lettend, dat zij op het gras bleven, zodat het grint niet onder hun voeten zou knerssen.

Zij moesten de omgeving wel goed hebben opgenomen en bestudeerd, want zij liepen regelrecht naar de chauffeurswoning toe, die in het donker lag, tot dat een hele zachte stem fluisterde:

— Hierheen, jongens.

— Jij daar, Dickson. Alles in orde? Slaapt ze?

— Als een marmot.

— Vooruit dan maar. Heb je de sleutel?

— Hier is hij!

— Schiet dan op. Twee van ons gaan met je mee naar binnen, voor het geval Sally soms wakker mocht worden. Ze mag geen kik geven, denk er om, Billy!

— Laat dat maar aan mij over, zei een dunne, hoge stem zacht.

Heel even klonk het geschraap van metaal over metaal, en toen ging de deur open, twee mannen posteerden zich er naast, en de drie anderen slopen naar binnen.

De chauffeur, die heel goed de weg wist in huis, klom het eerst de achtertrap op en de twee anderen volgden hem op de voet bij het licht van een zaklantaarn, die de chauffeur had aangeknipt.

Op het portaal gekomen, stond de man even stil om te luisteren, en fluisterde toen:

— Vervloekt. Ik geloof dat ik leven hoor in de kamer van Sally. Let op, jullie, maar maakt vooral geen lawaai en niet schieten, want dat is het stomste wat we kunnen doen. Hier is een nis, waar wel eens kleren hangen. Verstoppen jullie je daar maar.

Hij liep nog een paar stappen door, begon toen met zijn vuisten op een deur te trommelen, en riep met gesmoorde stem door het sleutelgat:

— Miss Bow, miss Bow. Brand! In 's hemelsnaam, sta op!

Onmiddellijk klonk er daar binnen een luide kreet van schrik en angst, het gestommel van een meubel, dat verschoven wordt; toen werd de deur opengerukt en het zwakke licht van de zaklamp bescheen de gedaante van Clara Bow, gekleed in een zijden pijjama, en



die haastig een met bont gevoerde peignoir had omgeslagen.

— Wat is er, Dickson? Waar is er dan ergens brand? vroeg zij hees, op halfuide toon. Waar is Sally?

— Die heb ik al gewekt, miss Bow, loog de chauffeur. In 's hemelsnaam, ga dadelijk mee naar beneden, de hele bovenverdieping voor staat al in lichterlaale.

De nog slapdronken vrouw greep snel wat sieraden bij elkaar, deed ze in een kistje en rende toen haar slaapkamer uit en de trap af, terwijl de chauffeur haar volgde.

Op hetzelfde ogenblik echter kraakte de trap naar de zolderverdieping onder de zware stappen van Sally, die het volgend ogenblik verscheen, gekleed in een lang, katoenen nachtjapon, versierd met een motief van korenbloempjes, en een rode doek om het gitzwarte kroeshaar en blijkbaar stomverbaasd en geschrokken.

— Wat voor leven is dat daar? riep zij, de trap afstommeland. Ik schrik mij dood. Miss Bow, waarom zij zo schreeuwt? Is brand in huis? Plotselдерement, waarvoor die twee kerels daar?

De twee schurken in hun nis begrepen dat zij gezien waren, want er had wantrouwen geklonken in de stem van de oude Sally.

Zwijgend en zonder veel tijd te verliezen begonnen zij de aftocht van hun medeplichtigen te dekken op een manier, die hen het meest afdoende leek.

Oyster Billy, die vooraan had gestaan, liep het portaal op en haalde uit zijn zak zijn nieuwste vondst, een knuppel van ongeveer een voet lang, gemaakt van ijzer, een duim dik, maar aan het eind verzwaard met een loden kogel, met leer er omheen, evenals trouwens de ijzeren steel van dit wapen, dat in staat scheen een os te kunnen vellen.

Sally was op zijn minst anderhalf hoofd groter dan hij, maar hij rekte zich zo ver hij kon uit en wilde toeslaan, maar de sterke negerin onthaalde hem op een mulpeer, die althans voor die nacht een einde maakte aan alle proefnemingen met het nieuwe wapen, want hij buitelde vier- vijfmalen over

de kop, en bleef toen roerloos liggen in een hoek van de gang.

— Ik jou zal leren, kwaje aap, fatsoenlijk jongmeisje te mollisteren, riep Sally woedend.

De andere man, veel groter, sterk, en woedend door dat onverwachte verzet, bukte zich, raapte het wapen op, en voor Sally zich kon verzetten, sloeg hij haar met volle kracht boven op het hoofd met de ijzeren staaf.

Het volgende ogenblik schrok hij terug.

Sally had onder het lopen het ganglicht aangedaan en bij dat heldere schijnsel zag hij, dat de negerin hem boosaardig grijslachend aankeek en dat de ijzeren staaf in zijn hand zo krom was als een hoepel.

Het was alsof ijzer op metaal had geslagen en niet op een menselijke schedel.

Hij staarde nog naar dat onbruikbaar geworden wapen in zijn vuist, toen hij overvallen werd door een soort van natuurgeweld, dat op hem neerstortte in de vorm van twee vuisten, die hem achtereenvolgens midden op de neus en onder de kin raakten.

Dat was ook blijkbaar voor deze grote kerel, ruimschoots voldoende.

Hij sloeg tegen de vloer van het portaal met een klap, die het huis leek te doen dreunen, en verroerde zich niet meer.

— Snel! hijgde de chauffeur, beneden, zodra hij en Clara Bow aan de achterdeur waren.

— Wat is er? vroeg de jonge vrouw ongerust, zodra zij een voet in de tuin had gezet.

Zij kreeg geen antwoord, maar werd onmiddellijk gegrepen, een arm werd ruw om haar keel geslagen, een hand stopte een prop in haar mond, twee sterke armen tilden haar van de grond, en toen werd de half bewusteloze vrouw weggedragen, terwijl de chauffeur Dickson tot spoed aanmande.

— Vlug. Er is herrie aan de knikker. Die vervloekte negerin schreeuwt het hele huis bij elkaar. Hoor haar eens te keer gaan.

— Waarom hebben ze die vervloekte



zwartkop toch niet om zeep geholpen? gromde een van de mannen, woedend. Zij zal alarm maken voor wij goed en wel uit de voeten zijn. Oyster Billy kan kennelijk niet eens meer omgaan met zijn mes. Maar nu schijnt ze toch stil te zijn.

— Zullen we op hen wachten? vroeg de ander, snel het portier openrukkend en zelf instappend, waarna hij de vrouw ruw naast zich trok.

— Nee. Rijden! Laten zij maar zien, dat zij zich uit de voeten maken. Het is hun eigen schuld als zij gesnapt worden. En als ze klikken, laten zij dan oppassen voor de chef. Buck Jones zal razend zijn, als dit mislukt!

Hij hielp zelf de vrouw naar binnen duwen, van wie het hoofd op haar borst was gevallen en die bijna bewusteloos in een donker hoekje lag.

Nauwelijks was de tweede man ingestapt, of de auto zette zich in beweging en had al gauw een razende vaart.

De tweede wagen, waarvan de chauffeur scherp had uitgekeken, begon de eerste onmiddellijk te volgen, wat zeker van tevoren was afgesproken, en langs de nachtelijke, nu totaal verlaten weg, die de zeerover volgde, stoven de beide auto's in een sneltreinvaartje over het gladde, grijze beton, in noordelijke richting, om daarna af te buigen naar het oosten, waarbij zij een zijweg moesten volgen.

Na een rit van ongeveer een uur, hadden de wagens bijna een voorstad van San Francisco bereikt, toen de eerste wagen plotseling stopte voor een groot huis, dat een stukje van de weg af lag en dat helemaal donker scheen te zijn.

Ook daar echter scheen men hen te verwachten, want nauwelijks had de chauffeur op de claxon gedrukt, of een deur ging open en een gedaante kwam halverwege het tuinpad aflopen, met iets in de hand, dat zwak glansde in het licht van de tintelende sterren.

— Jij daar, Jim? vroeg die gestalte heel zacht.

— Ja baas, ik ben het, antwoordde Scarlet Jim.

— Gelukt?

— Zo goed als het maar kan.

— Mooi zo. Daar zal Marone van opkijken, die schurk. Ik ben blij, dat ik hem voor ben geweest. Ze is toch niet gewond?

— Hoogstens een beetje geschaafd, maar voor de film is ze nog altijd miljoenen waard.

— Breng haar dan maar vlug binnen.

De twee mannen, die de filmster in de auto naar het afgelegen huis gebracht hadden, moesten haar gewoon dragen langs het met bloemen omzoomde klinkerpad, dat naar de voordeur van het huis liep. Dit was een vrij grote, splinternieuwe van beton opgetrokken en witgeschilderde villa, in een soort Morse stijl, met ronde koepels aan weerskanten en een soort toren, die op een minaret leek, niet helemaal in het midden boven de voordeur.

Daar stonden nu de drie mannen bij elkaar in de hall; twee van hen moesten de vrouw ondersteunen, die nauwelijks in staat was op haar voeten te staan en wier hoofd nu helemaal opzij hing, zodat er van haar gezicht bijna niets te zien was.

— Moeten de anderen niet binnenkomen, Ronald? vroeg Buck Jones, de filmster naar een prachtige vestibulebank slepend.

— Dat is voorlopig niet nodig. Maar de auto moet natuurlijk naar de garage worden gebracht. Jij, Scarlet Jim, zet jij de wagen daar neer en zeg tegen de andere jongens, dat ik hen niet meer nodig heb vannacht. De betaling volgt, zodra hier geld mee verdiend is. Jullie weten dat je op eigen risico aan de zaak hebt meegedaan. De Centrale betaalt volgens het resultaat en niet naar de geleverde prestatie.

— Ik weet het, chef, zei Scarlet Jim onderworpen, maar ik geloof, dat we ons best hebben gedaan.

— Vertrek nu maar en je hoeft ook niet meer terug te komen. Wij, met ons twee, zullen haar wel brengen naar de plaats waar we haar zullen bewaren.

Scarlet Jim ging meesmuilend weg.

De chef van de Centrale en de Chef van de bende, hadden hem er liever niet bij, want zij wilden de enigen zijn, die



precies wisten waar de ontvoerde vrouw ergens verborgen zou worden, daar heel onder in dat nieuwe huis, dat gebouwd was volgens de aanwijzingen van Ronald Birrell, de leider van de Ontvoeringscentrale zelf.

Het huis was door gewone metselaars, timmerlui en betonwerkers neergezet, maar alles wat onder de grond lag, was het werk geweest van bendeleden, bijna allemaal Italianen, die daar in het geheim hadden gewerkt, dagen achtereenvolgend, totdat alles naar het idee van Birrell in orde was.

Intussen wist niemand waarvoor die kelders en zware deuren eigenlijk bestemd waren, behalve Birrell zelf en zijn meest vertrouwde helpers, waarvan Buck Jones de voornaamste was.

Birrell was nog betrekkelijk jong, zeker niet ouder dan achtendertig jaar, hoogstens veertig, maar zijn haar werd al op angstwekkende wijze dun en zijn vijanden konden zelfs met enig recht zeggen dat hij zo kaal was als een biljartbal. De waarheid is, dat er nog een randje gitzwart haar over was, dat van oor tot oor liep.

De half bewusteloze vrouw was intussen op de bank gezet, die niet ver van de trap stond. Deze trap was van eikenhout en liep met een flauwe bocht omhoog naar de eerste en ook de enige verdieping van het huis, dat meer breed dan hoog was.

— Waar moet ze heen? vroeg Buck Jones, met een blik op het gebogen blonde hoofd en de glanzende haren. Naar nummer veertien?

— Nee, op veertien zit die rijke vent uit Chicago. We zullen haar er naast zetten en ik zou je raden, liefje, te zorgen dat er gauw geld voor je komt.

Deze laatste woorden had hij op dreigende toon gericht tot de vrouw, die hem niet scheen te verstaan.

Plotseling zei hij:

— Hebben jullie haar niet gebonden?

— Dat was niet nodig, ze was zo goed als half dood van schrik. We hebben haar een prop in de mond gestopt.

— Dan hebben jullie het niet volgens mijn aanwijzingen gedaan, zei Birrell scherp.

— Ze had toch geen wapen, mompelde hij.

— Dat doet er ook niet toe. Ik had het bevolen en daarom had het moeten gebeuren. Een vrouw van haar slag is erger dan twee mannen, als zij haar handen vrij heeft. En nu weg met haar.

De voordeur was dicht, geen licht kon naar buiten dringen en Birrell draaide alle lampen op.

Hij liep op de bank toe, greep Clara Bow bij de kin, terwijl een gemeen lachje op zijn dikke lippen kwam, maar plotseling bestierf dat op zijn gezicht, hij deed een stap terug en zei hees:

— Vervloekt, dat is Clara Bow niet. Vervloekte ezels, wat is er gebeurd?

Onder het spreken had hij al met de vlugheid, die een man in zijn positie als het ware aangeboren is, en waarop hij steeds moet kunnen rekenen, zijn hand naar een wijde binnenzak van zijn smoking gebracht.

Toch was hij net te laat.

De vrouw was van de bank opgesprongen, sneller dan de gedachte schoot haar vuist door de lucht en trof als de slag van een voorhamer de chef van de Centrale juist op het gevoeligste plekje van de kin, zodat hij als een blok hout omviel en met een dreunende slag op de betegelde vloer van de hall bonkte.

Buck Jones gaf een brul van woede en greep op zijn beurt naar zijn browning, maar de zogenaamde Clara Bow was ook hem te vlug af, trok een kleine revolver uit haar pyjamazak en richtte het wapen op de geschrokken en stomverbaasde Jones, met de woorden:

— Handen op, schurk, of zowaar ik niet Clara Bow ben, ik maak een zeef van je.

— Die stem, stotterde Buck Jones. Dat is de stem van een man.

— Klopt, boef. En een man, die je met dit kleine ding door en door zal perforeren, als je je verroert.

Op hetzelfde ogenblik ging de deur van een kamer open, die uitkwam in de ruime hall, en een man in chauffeursuniform kwam binnen, op de voet gevolgd door de grijnzende Sally, die schrik voor tien scheen te hebben.



De ogen van Buck Jones werden steeds groter.

Eindelijk scheen hij de toeg te doorzien, al begreep hij dan helemaal niet wie de acteurs waren van dit plotselinge, tragi-komische toneelstuk. En zijn verwondering werd bijna doodschrik toen ook de negerin met een diepe, zware mannenstem zei:

— Goedenavond, Buck Jones. Jouw mannen mij een tik op mijn hersens

gegeven met een ijzeren staaf, maar ik nog niet dood. Kijk maar.

En de zogenaamde Sally nam heel bedaard haar pruik van zwart kroeshaar af en tegelijk met de pruik een soort stalen helm.

Het was een van de ronde, komvormige helmen, die als een kapje om het hoofd sluiten, zoals de Romeinse soldaten in de film « De ondergang van Pompeï » ze droegen.



## HOOFDSTUK VI.

## DE STRIJD MET MARONE

Buck Jones begon over zijn hele lichaam te rillen, ofschoon hij zeker geen lafaard was, en zijn kikkerogen flakkerden op een eigenaardige manier toen hij stotterend vroeg:

— Wat is dat voor een verkleedpartij? Wie zijn jullie?

— Dat doet er voor het ogenblik minder toe, Buck Jones, antwoordde de chauffeur, die de lezer zeker wel als John Raffles herkend heeft. De hoofdzak is, dat wij nu weten waar een van jullie centrales gevestigd is. De weg was niet erg gemakkelijk, maar hij bleek doeltreffend te zijn. Dus hier, in dit prachtige huis van mijnheer Birrell worden de ongelukkigen bewaard, die jullie ontvoeren. Wie had dat gezocht achter die deftige mijnheer Birrell? Lid van een van de duurste clubs van San Francisco, eigenaar van een renstal, steunpilaar van de Republikeinse Partij, geziene gast in de salons van heel het westen. Zo bedriegt dus de schijn, net zoals in ons geval. Charles, pak dat heerschap zijn revolver eens af. Hij kijkt ons zo lelijk aan en ik vertrouw hem voor geen cent.

Brand, die de lastige peignoir had uitgedaan en natuurlijk de prop al lang uit zijn mond had getrokken, haastte zich, dit bevel uit te voeren.

— Je schijnt die andere goed geraakt te hebben, merkte Raffles op met een blik op Birrell, die nog altijd doodstil in een hoek lag.

— Dat hoop ik en geloof het ook, zei Brand.

— Neem ook hem zijn wapens maar af, James, jij bindt ze allebei, en stevig.

De reus was intussen al naar Buck Jones toegelopen, met een eind vingerdik touw in de hand, en Raffles en Brand keken vol belangstelling toe, hoe de reus de kerel bond, met de snelheid en de handigheid van een goed geoefende inpakster in een warenhuis.

— Doe dan hetzelfde met deze kerel en dan zullen wij eens vlug gaan kijken, of dit huis, zoals ik natuurlijk gehoopt heb, ons nog voordelen kan opleveren.

— Maar moeten we niet eerst naar de kelder? vroeg Brand, die de blonde pruik had afgezet en zijn eigen haar zorgvuldig kamde met een zakkammetje. Zelfs nu leek hij nog wat op de beroemde actrice, als men zich de donkerblauwe ogen nog wat donkerder voorstelde, zo voortreffelijk was hij gegrimeerd.

— Waarom? vroeg Raffles. Geloof je dat het geld daar is?

— Dat weet ik niet, maar ik weet wel heel zeker, dat daar zeker iemand opgesloten zit, die zij, « die kerel uit Chicago » noemden. Hij moet op nummer veertien zitten. Wie weet zijn er nog wel meer daar beneden, die als vermist zijn opgegeven.

— Het zou Robert Hope kunnen zijn,



zei Raffles levendig, de schatrijke bankier uit Chicago, die eergisteren door bandieten ontvoerd is. Nu gauw op onderzoek uit, Charles!

— Een ogenblikje.

— Wat wil je nog? vroeg Raffles ongeduldig.

— Behoorlijke mannenkieren. Die man daar heeft mijn figuur, helaas, en in zijn kierenkast zal wel iets behoorlijks hangen.

— Maar maak je dan wat voort, trek zijn kieren aan en kom bij ons.

En hiermee moest Brand het voorlopig doen, hij ging vlug zoeken naar een kamer, waarin hij een paar kledingstukken zou kunnen vinden.

Gelijkvloers, dat begreep hij wel, hoefde hij niet te zoeken. Hij klom dus haastig een trap op, kwam op een soort portaal, sloeg op goed geluk een gang in, zich bijlichtend met een zaklantaarn, die ook uit een zak van Birrell was gekomen en kwam tenslotte terecht in een heel eigenaardige, kleine kamer, zeshoekig van vorm, met een wenteltrap erin, die langs een totaal kale muur naar boven draaide en verdween door een vrij nauwe opening in de zoldering.

Door zijn nieuwsgierigheid gedreven, klom Brand haastig dat ijzeren wenteltrapje op, stak zijn hoofd door de opening en stond als het ware neus aan neus met een flink uit de kluiten gewassen mitrailleur. Het was een echt legerwapen, van het nieuwste model, en de hemel mocht weten hoe Birrell er aan was gekomen.

Het stond opgesteld tegenover een lange spleet, ongeveer drie duim breed, zodat het mogelijk was, een groot gedeelte van de weg naar Los Angeles te bestrijken.

Maar een tweede mitrailleur stond opgesteld precies aan de andere kant, en zo kon de bewoner van het huis ook San Francisco onder vuur nemen, als hij wilde.

Wat hoger waren nog kijk- en schietgaten aangebracht en het moest mogelijk zijn, als men nog een verdieping hoger klom in deze minaret, want Brand begreep dadelijk, dat hij zich in dat

vreemde torentje bevond, de omtrek mijlen ver te overzien.

— Mijnheer Birrell gaat niet over één nacht ijs, mompelde Brand, terwijl hij aanstalten maakte het trapje weer af te dalen. Maar toen hij nog eens een blik door een van de kijkgaten wierp van de kant van Hollywood zag hij twee auto's naderen, die eerst naar het huis toe schenen te komen, maar toen plotseling afromden, een zijweg insloegen en in een ogenblik uit het gezicht verdwenen. Hij kon de vormen slechts vaag onderscheiden, maar hij had het motorgeronk duidelijk gehoord, dat plotseling opgehouden scheen te zijn.

— Zou dat voor ons bestemd zijn? vroeg Brand zich ongerust af. Politie soms? Zouden ze al iets gemerkt hebben van de zogenaamde ontvoering? Maar politie kan het bijna niet zijn, omdat...

Hij maakte de zin niet af maar rende vlug nog een trap op en vond daarboven wat hij ook verwacht had, omdat het zo volkomen paste bij de mitrailleurs, een sterk, naar alle richtingen draaibaar, zoeklicht.

Hij stond hier als het ware in de koepel van de minaret, die helemaal van plastic was gemaakt.

Brand zocht vlug naar een knop en hij vond zelfs een heel schakelbord.

Op goed geluk haalde hij een handel over, na het zoeklicht van zich te hebben afgedraaid, en op hetzelfde ogenblik schoot er een felle lichtbundel naar buiten, de nacht in.

Brand greep het handvat van het zoeklicht, dat siste als een kwaadaardige brilslang en draaide het vlug omhoog, naar de plek waar hij dacht dat de beide auto's stonden.

Daar had hij ze al te pakken. Ze stonden opgesteld achter een lage heg, de eerste was een prachtwagen, roodgelakt en schitterend van al het chroom, de bumper leek wel iets voor een snel-treinlocomotief.

— Marone! riep Brand, bijna in een schreeuw. Kijk eens, die durft!

Het felle licht had een man verrast, die, maar te laat, zijn hoed over zijn ogen trok en juist aanstalten maakte,



uit zijn wagen te stappen. Er was zeker geen veertig meter afstand tussen het zoeklicht en de rode auto, en Brand kon hem zo duidelijk zien alsof Marone door een felle zon beschenen werd.

Er stonden zeker wel acht en misschien wel tien mannen om hem heen, die onmiddellijk achter de heg wegdoeken, misschien omdat zij wel wisten wat voor gevaarlijke dingen in dat slanke torentje, met zijn onschuldig, nagemaakt-oosters uiterlijk stonden opgesteld.

Brand verloor geen tijd, want hij begreep maar al te goed wat de komst van die auto betekende.

Marone was een buitengewoon trots, een ondernemend en een ijdel man. Hij was beslist zonder een grein geweten, maar hij was moedig, sluw en deinsde voor niets terug.

Hij was de eerste geweest, die het besluit had genomen Clara Bow te ontvoeren. Een ander, een van zijn felste concurrenten was hem voor geweest. Dat kon een man als Marone onmogelijk verkroppen.

Brand doofde onmiddellijk de schijnwerper, alles werd weer donker, hij rende haastig de ijzeren trap af; hij struikelde in zijn haast bijna over een kist munitie, ging de gang door, holde de trap weer af, die naar de hall liep en liet het waarschuwingsssein horen.

Binnen een paar tellen verschenen Raffles en Henderson aan de kelderdeur.

— Onraad? vroeg de eerste, dichterbij komend.

— Marone is op komst! Twee auto's en zowat tien man!

— Dat is buitengewoon brutaal van hem. Maar hoe denkt hij hier wel binnen te komen?

— Heb je beneden iets ontdekt?

— Ja, de bankier Hope. Hij bood twintigduizend dollar als ik hem wilde vrijlaten. Een man van geest, zoals je ziet. Dat is het tiende deel van zijn losprijs, meen ik mij te herinneren. Wel, ik heb dertigduizend gevraagd.

— Bah, Edward, een gevangene, keurde Brand af.

— Een bankier, zei Raffles, minach-

tend de schouders ophalend. Maar nu gaan de andere dingen voor. Wij zullen ons dus moeten verdedigen. Ik ben bang, dat er harde klappen zullen vallen.

Raffles had dit nauwelijks gezegd of een explosie ergens buiten het huis aan de achterkant, veranderde plotseling de hele situatie.

— Dat was een handgranaat, zei Raffles lakoniek. Een prima middel om zelfs de sterkste deur binnen een paar sekonden te vernielen. Ik denk, dat zij nu binnen zijn, Charles. Henderson, zet je pruik weer op, ik ben bang, dat we ons door andere middelen dan alleen door geweld zullen moeten redden. Hun overmacht zal wel te groot zijn. Jij blijft hier in de hall, James, en speel voorlopig nog de oude Sally. Je doet of je ook ontvoerd bent. Wacht totdat zij uit elkaar zijn en sla er dan zoveel van neer als je kunt. We moeten de vijand proberen te verspreiden, dat is onze enige kans. Neem je revolver, Charles en maak er een behoorlijk gebruik van, want het gaat om je eigen hachje. Jij, daar achter die deur, daar op het bovenportaal en ik achter die kastdeur, aan het andere eind van de gang. Schiet raak. Dat is alles wat ik kan zeggen.

Na de explosie en het hevige gekraak van de vernielde deur was het even stil geworden. Nu echter klonken er snelle voetstappen.

Hese stemmen fluisterden iets; Raffles en Brand renden onhoorbaar de brede trap op en legden zich in hinderlaag klaar om te schieten.

Raffles kon door de kler een klein deel van de hall overzien.

Hij zag Henderson in zijn gebloemde jurk, hij zag een van zijn geweldige handen en een stukje van zijn oor, vervolgens drie of vier mannen, die om hem heen kwamen staan, en onduidelijk hoorde hij de stemmen, die iets schenen te vragen. Daarop het mallotige, hoge stemgeluid van de zogenaamde negorin met haar zonderling taaltje.

Een paar man echter kwamen de trap op en in een oogwenk was als het ware de hel losgebarsten.

Zonder ook maar even te waarschuwen of zelfs de kastdeur open te trek-



ken, schoot de voorste man door de kler en het moest wel een soort zesde zintuig zijn geweest, dat Raffles zich juist op het goede ogenblik opzij liet vallen.

Hij schoot in het wilde weg door het hout van de deur heen, er volgde een rauwe kreet en de val van een lichaam. Raffles smiet de deur wijd open, omdat hij nu toch al ontdekt was en zag de tweede man zijn wapen richten; toen klonk van de overkant van het grote, brede bovenportaal de stem van Brands wapen. De man liet zijn wapen los en tuimelde over de leuning van de gaanderij heen, op de tegelvloer omlaag. Weer kraakte een revolver, Brand liet een onderdrukte vloek horen; kwam te voorschijn en legde een derde man neer.

De vierde wilde weer naar beneden rennen, geschrokken door die plotse-linge tegenstand, struikelde, over het lichaam van zijn gevallen kameraad en

sloeg bonzend en tuimelend van de hoge trap naar beneden.

Natuurlijk was Henderson onmiddellijk opgesprongen en de goed verbor-gen, korte, loden knuppel, deed zijn werk van de ene bandiet naar de andere.

Hij kreeg en schampschot in de rechterzij, hij kreeg een messteek in de linkerbenenarm, hij moest zelfs een vrij harde en goed gerichte swing incasseren, maar hij deed het lachend, als een goed geëfend en gehard bokser en keek tevreden neer op de vier lichamen daar op de vestibulevloer.

Raffles was de trap al afgekomen en zei tegen Brand, nog altijd in zijn pyjama:

— Dat is vlugger en beter gegaan dan ik gedacht had. Ha, ik zie dat Marone er ook bij ligt.

— Jammer, dat hij alleen maar bewusteloos is, mopperde Brand. En kan ik nu eens eindelijk behoorlijke kleren gaan aantrekken?



## HOOFDSTUK VII.

## DE GOEDE VANGST

Het was ongeveer acht uur in de avond van de dag, die op de rumoerige nacht ten huize van Birrell volgde, toen inspecteur Pearl, die juist aanstalten maakte om naar zijn geliefd stamcafé, het Moonshine Palace te gaan, door het raam van zijn slaapkamer toevallig naar buiten keek en in de snel dalende schemering een auto zag aanrijden, die hij heel goed kende.

Het was een rode two-seater met erg veel chromen en een overdreven zware bumper.

Die wagen stopte met een korte ruk vlak voor de deur van het huis en een man stapte er uit, die Pearl voor geen klein geruchtje vervaard, heel even zijn mond deed vertrekken in een grijns van verbazing en ook van schrik.

Nu had de bezoeker al aangebeld, en hij zou dus niet eens tijd meer hebben opdracht te geven, de bezoeker niet binnen te laten, al zou hij dit plan hebben gehad.

Hij schoot zijn smoking aan, het enige kledingstuk, dat nog aan zijn toilet ontbrak, trok een la open van een antiek wandmeubel, nam er een browning uit en liet die achteloos in een zijzak glijden.

Toen verliet hij de slaapkamer, ging naar zijn werkkamer, al even weelderig ingericht met meubels van zwaar elkenhout, glanzend gepolitoerd, en waar in een hoek een kleine brandkast stond van een veelbelovend uiterlijk.

Hij deed vlug de gordijnen dicht, ofschoon het nog niet helemaal donker was, knipte het licht aan en ging achter zijn brede bureau zitten, een monumentaal meubel, zodat hij het oog gericht hield op de deur. Maar eerst had hij een leunstoel voor de bezoeker zodanig verschoven dat het volle licht op hem viel, terwijl Pearl zelf min of meer in de schaduw bleef.

En nu wachtte hij rustig totdat de bediende de bezoeker zou komen aandienen, wel nieuwsgierig naar wat het bekende bendevoofd Marone van hem zou willen.

Inplaats echter dat de bediende de deur opendeed, werd dit gedaan door Marone zelf, die glimlachend en met de hoed in de hand binnenkwam, een korte bulging maakte, de deur weer achter zich dicht trok en vriendelijk zei:

— Goede avond, Pearl. Hoe maak je het? Ik wou je even spreken.

— Ga zitten, Marone, zei Pearl, zonder op te staan, maar even vriendelijk. Blij je te zien. Wat kan ik voor je doen?

Marone ging zitten, maar helemaal niet in een gemakkelijke leunstoel, waarnaar Pearl zijn uitnodigende hand had uitgestrekt.

Hij ging integendeel op een niet zo gemakkelijke stoel zitten, maar het was een stoel, waarvan men wel gemakkelijk en vooral vlug kon opstaan!

Marone hield van zulke stoelen.



Leunstoelen waren te laag bij de grond, en in het leven van sommige mensen kan een fractie van een seconde verbazend veel uitmaken.

Het scheen dat Pearl dit ook begreep want hij bleef nog altijd glimlachen, toen Marone ging zitten op de stoel, die hij voor zichzelf had uitgekozen, niet in het volle licht, maar zelfs een beetje in de schaduw, min of meer verborgen achter de grote lampekap. Het enige wat Pearl kon doen was de lamp voorzichtig een beetje opzij schuiven op zijn bureau.

Toen leunde hij achterover en vroeg:

— En vertel mij nu eens, beste Marone, wat mij de eer van je bezoek verschaft. Je bent toch niet ziek? Ik vind je, je bent veranderd, lijkt me, sinds ik je voor het laatst zag.

— Ziek is het woord niet, Pearl. Alleen een beetje naar. Het zal wel weer overgaan. Ter zake, nietwaar? Luister eens, Pearl, de ontvoering van Clara heeft je natuurlijk erg zwaar gezeten?

Pearl was onmiddellijk op zijn hoede. Hij kneep zijn kleine, groengrijze ogen bijna helemaal dicht, tuurde de ander door zijn wimpers aan, dacht na, en zei toen een beetje klagend:

— Denk je zo slecht over mij, Marone? Ik vind het een ellendige zaak.

— Je zou haar natuurlijk graag weer vrij zien?

— Hoe kun je zo iets vragen, Marone. Ik zou er, ik weet niet hoeveel voor over hebben!

— Laten wij zeggen, Pearl, de helft van een week van je salaris. Maar zelfs dat hoef je er niet voor uit te geven. Je kunt haar voor niets weer terug krijgen. Want ik weet waar ze is!

Pearl was half van zijn stoel opgestaan, zijn gezicht werd een tintje roder, en hij vroeg, voor alle zekerheid maar vast met zijn hand in zijn rechterzak:

— Dat weet jij en je hebt haar gelaten waar ze is?

— Welnee. Ben je gek, Pearl? Ik heb haar natuurlijk dadelijk meegenomen! Dacht je, dat ik door anderen onder mijn duiven liet schieten? Ze is nu onder mijn hoede, het schatje. Maar zoals

ik al zei, ik wil er geen voordeel uitslaan en je kunt haar weer terugkrijgen, je lieve vriendin, voor niets of zo goed als voor niets.

Pearl was meer dan ooit op zijn hoede.

Er was iets in het optreden van Marone, dat hem helemaal niet beviel. De bekende bandiet, die zonder enige twijfel een doodsvijand was van Buck Jones, was al te zoetsappig. Wat verborg hij?

Zogenaamd onverschillig begon Pearl:

— Ik heb natuurlijk al rapporten ontvangen van mijn collega's in San Francisco over die zaak in het huis Birrell. Dat is me daar een ware veldslag geweest. Ze hebben er drie doden en vijf zwaar gewonden gevonden. Het is nogal wat. Dus, Marone, jij bent het geweest, die hem dat heeft geflikt en die Clara daar heeft weggehaald?

Marone keek Pearl strak over zijn breedgerande hoed heen aan, die hij in beide handen had gehouden en zei toen heel langzaam:

— Hoe weet jij dat Clara Bow in dat huis was, Pearl?

Er volgde een langdurig zwijgen op die vraag en het gezicht van de inspecteur was bleek geworden, toen hij eindelijk antwoordde:

— Vertel me eens precies wat je eigenlijk wilt, Marone.

— Om te beginnen wil ik je bekentenis, dat jij met Jones en Billy onder één hoedje hebt gespeeld, en dat jij het in hoofdzaak was, die het eerst op het idee kwam Clara Bow te ontvoeren. Wat ik verder wil, zul je wel zien.

Pearl haalde de schouders op.

— Wij zijn maar met ons vijven, Marone, en wij weten wat we aan elkaar hebben. Ik ontken iets met de ontvoering van Clara te maken te hebben.

— Ook als Jones het ontkent? Je moet weten, dat er een gesprek tussen hem en drie andere kerels van zijn bende is afgeluisterd in een bekende kroeg hier. Er bestaat ook een briefje van de heer Pearl, gericht aan de eigenaar van het Moonshine Palace, Hank Moore, dat op de zaak betrekking heeft.

— Nu, als je er dan zo op gesteld bent, dan geef ik het toe, zei Pearl kalm. En



verder?

— Jij denkt natuurlijk: wij zijn toch maar met ons tweeën en later kan ik het heel gemakkelijk weer ontkennen, zei Marone schouderophalend. Wie zou het woord van een hoofdinspekteur niet eerder geloven dan dat van een man als Marone? Maar ik heb nu je bekentenis, Pearl, dat jijzelf, Clara Bow hebt aangewezen als een bruikbaar slachtoffer, waar iets te halen zou zijn.

— Ik zei je al, dat ik het beken, antwoordde Pearl. En nu kom je mij zeker geld vragen, voor het briefje aan Moore?

— En voor de bekentenis van Buck Jones.

— O, maar dat is een mondelinge bekentenis.

— Pardon, het is een schriftelijke. Buck legde die bekentenis af, een ogenblik voor hij stierf.

— Is Jones dood? riep Pearl uit, die bleek werd.

— Hij werd vermoord. Even voor de telefonisch gewaarschuwde politie de inval kon doen.

— En, wie doodde hem? vroeg Pearl stotterend.

— Ik, antwoordde de schurk zeer kalm. Het briefje heb ik in mijn zak. Ook de bekentenis. Heb je er twintig duizend dollar voor over?

— Goed dan. Het is niet te duur.

— En niemand weet iets van de zaak dan wij tweeën, Marone.

— En ik! riep een scherpe, woedende en trillende stem en Clara Bow kwam de kamer binnen, bleek en met fonkelende ogen.

— Vervloekt, riep Pearl hees. Maar jij kunt niets hebben gehoord. Onmogelijk. De muren, de deur, alles is een voet dik geïsoleerd met staalwol. Een telefooncél laat nog meer geluid door. Je kunt niets gehoord hebben, zeg ik je.

— Zeker niet door de deur heen, maar wel met dit hulpmiddeltje, zei Marone, die heel kalm was blijven zitten, en nu de binnenkant van zijn hoed, naar Pearl toekeerde, deze zag daarin, stevig vastgenaaid, een goede microfoon, verbonden aan een dunne, zwarte kabel, die

onder de deurkier had doorgelopen. Van dat alles had hij niets kunnen merken, omdat de sluwe bezoeker voortdurend in de schaduw was gebleven.

Met een doffe kreet van woede sloeg Pearl met zijn vuist op de electrische bel van zijn bureau, maar Marone zei nog altijd even kalm:

— Je bediende zal niet kunnen komen, Pearl. Evenmin als hij in staat was om mij binnen te laten. Ik heb hem bewusteloos geslagen, zodra hij de voordeur voor mij opendeed en hij ligt nu rustig te slapen in je ontvangkamer.

Niet langer in staat om zich te bedwingen, stak Pearl de hand in zijn zijzak, maar ijskoud ging zijn bezoeker verder:

— Laat die browning toch zitten. Geef je nu werkelijk, dat er nog een enkele patroon in het magazijn is? Alle wapens, hier in je huis, zijn grondig ontladen door de electricien, die je leiding kwam nakijken terwijl jij op je bureau zat, schurk. Van die bekentenis van Buck Jones is geen woord waar. De bandiet leeft nog, jammer genoeg. Het briefje aan Hank Moore heb ik echter wel. Clara heeft het me gevraagd, om jou in bedwang te kunnen houden, maar ik weet wie je bent en daarom weet ik ook, dat een briefje in haar bezit gelijk zou staan met haar doodvonnis. Rampzalig het land, dat onder zijn politiemannen, die de burgers moeten beschermen, zulke schurken telt. Maar Clara weet nu in ieder geval wie je bent en hoe sterk ze op je bescherming mocht rekenen. Zij zal nu wel beter begrijpen, waarom ik zo vreemd lachte, toen zij daarover sprak bij mijn eerste bezoek.

Pearl had onder deze woorden langzaam de browning te voorschijn gehaald en werktuigelijk de sluiting van de kolf opengemaakt.

Inderdaad was het magazijn verdwenen.

Hij wierp het onbruikbare wapen op de tafel, liet zich weer zwaar in zijn stoel vallen en vroeg bijna toonloos:

— Je bent Marone natuurlijk niet? Je kunt het onmogelijk zijn.

— Natuurlijk ben ik het niet! Ik heb



hem gisternacht meegenomen, als de enige uit het huis van Birrell bij San Francisco. Je vond dat ik een beetje veranderd was en dat is dus ook geen wonder. Miss Bow, nu u zich overtuigd heeft met eigen oren, zult u zeker niet graag nog langer hier willen blijven. Als ik u was, zou ik over dat alles maar zwijgen. Ik wil niet ontkennen, dat een publicatie een schitterende reclame voor u zou zijn, maar er is een soort reclame, die wat al te duur betaald wordt. Ga nu maar naar uw huis terug, en neem het mij niet al te kwalijk, dat ik u en die brave negerin wat ruw heb moeten beletten om mijn goedbedoelde plannen te dwarsbomen.

— U hebt mij voor een vreselijk lot behoed, dat weet ik, zei de jonge vrouw, en misschien speelde zij voor het eerst van haar leven geen toneel, toen zij

hem de hand drukte. Daarna wendde zij zich tot Pearl en zei vol minachting:

— Wat jou betreft, ellendeling, je hebt een veel zwaarder misdaad op je geweten dan je gedacht hebt. Want je hebt een mensenziel vergiftigd. Ik hield van je en ik vertrouwde op je. En hoe ik je nu haat, dat kan ik je onmogelijk zeggen.

En met deze woorden verliet zij snel de kamer.

De zogenaamde Marone sloot rustig de deur achter haar, wond de draad van zijn microfoon op, stak die in zijn zak, kwam met afgemeten passen naar het bureau, knipte met een beweging de draad van de telefoon door en zei toen rustig:

— Ik ben John Raffles, mijnheer Pearl. Wilt u mij de sleutel van uw brandkast geven...

---

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

## Het begon bij « Taïga »



11 Spannende Oorlogsboeken

**VOORHEEN fl. 88,90**

**NU VOOR SLECHTS fl. 28,85**

**Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand**

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit



Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

**Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM**

**Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266**

**BON**

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1<sup>e</sup> termijn van fl. .... \* is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald \*

\* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

**L.L.**

NAAM : .....

ADRES : .....